

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Δραχμὰς 7.50
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Φρ. Χρ. 8

Διαχειριστής: Σ. ΒΕΛΛΗΣ

ΕΤΟΣ Ε' — ΑΡΙΘΜΟΣ 167

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ Λ. 10

Διὰ πᾶσαν αἰτησίαν:

“ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ”, ΑΘΗΝΑΣ

Ἐν Ἀθήναις τῆ 20 Μαρτίου 1910

Ἡ «ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ» διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψιν καὶ τὸν ἐλεγχον δωδεκαμελοῦς συμβουλίου ἐκ δικηγόρων ἐν Ἀθήναις.

Ἐπόπται τῆς ἑλῆς καὶ ὑπεύθυνοι

ΠΕΤΡΟΣ ΘΗΒΑΙΟΣ

Ε. ΚΟΥΛΟΥΜΒΑΚΗΣ—Π. ΛΑΓΟΠΑΤΗΣ

Δικηγόροι ἐν Ἀθήναις

Η ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ ΣΥΖΗΤΗΣΙΣ

Ὡς εἶνε γνωστὸν, ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ «Δικαιοσύνῃ» ἐνυπόγραφον ἄρθρον μου, ὑπερ ἀνεπτυχᾶ ἤδη ἀλλαγῆ εἰς ἰκανῶς μακρὰν μελέτην, δι' οὗ ἰσχυρίζομαι, ὅτι ἔλη ἡ ἀποτυχία τοῦ Κράτους ὀφείλεται εἰς τοὺς ἱστορικοὺς λόγους, οἵτινες ἐδημιούργησαν παρ' ἡμῶν ἀποκλειστικῶς κρατοῦσαν πολιτικὴν Τάξιν. Τὸ ἄρθρον μου ἐκεῖνο ἔφερε τὸν τίτλον «ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν» καὶ ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 160 φύλλον τῆς «Δικαιοσύνης».

Ἐὰν ὀρθῶς ἀντελήφθῃ, διότι ἐν τῷ ἄρθρῳ ἐκεῖνῳ ἰσχυρίζομαι, ὅτι ἡ τελευταία ἡμῶν Ἐπαναστάσις ἀπέτυχε, μὴ ἀγωνισθεῖσα ἐν ἐπιγνώσει καὶ θαρραλέως, ὥπως καταλύσῃ τὴν Ὀλιγαρχικὴν Τάξιν, ἐμεμφόμην δὲ διὰ τοῦτο τοῦ κ. Ζορμπᾶ καὶ τοῦ κ. Βενιζέλου, ἐπηκολούθησεν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 164 φύλλῳ τῆς «Δικαιοσύνης» ἄρθρον τοῦ κ. Π. Δ. Γιωτοπούλου, ἀποδίδοντος τὴν ἀποτυχίαν τῆς Ἐπαναστάσεως εἰς αἰτίας, ὡς λέγει, «ἐπὶ τῇ βάσει τῶν δεδομένων τῆς κοινωνιολογικῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς ἱστορικῆς ἐρεῦνης». Καὶ ἀποδίδει ὁ κ. Γιωτόπουλος τὴν ἀποτυχίαν ταύτην εἰς τὸν ἐθνικὸν χαρακτῆρα ἡμῶν, ὃν «διεμόρφωσαν αἱ γνωσταὶ ἐσωτερικαὶ καὶ ἐξωτερικαὶ περιστάσεις». Καὶ ἐπικαλούμενος τὸν Αὔγουστον Comte, τὸν θεμελιωτὴν τῆς θετικῆς φιλοσοφίας, ἰσχυρίζεται, ὅτι «σφάλλονται οἱ φρονούντες, ὅτι διὰ θεσμῶν καὶ νομοθετημάτων δύναται ν' ἀναδιοργανωθῶσιν αἱ κοινωνίαι, ἐνῶ ἡ ἀναμόρφωσις δέον νὰ ἀρξῆται ἀπὸ τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν αἰσθημάτων, ἐξ ὧν βραδύτερον ἐκπορευθήσονται οἱ θεσμοί». Τοῦτο δὲ, λέγει, εἶνε «ἔργον χρόνου καὶ χρόνου πολλᾶκις μακροῦ». Εἶνε αὐταὶ γνώμαι ἀληθῶς ἐπιστημονικαί, ἃς καὶ ἡμεῖς εἴχομεν ὑποστηρίξει, ἢ μάλλον ἐπικαλεσθῆ, κατὰ τὸν παρελθόντα Ὀκτώβριον ἐπανειλημμένως εἰς ἄρθρα τῆς «Δικαιοσύνης». Ἀλλ' εἰς τὸ τελευταῖον ἡμῶν ἄρθρον, τὸ ἐνυπόγραφον, ἰσχυρίσθημεν, ἐπὶ τῇ βάσει πάντοτε τῆς κοινωνιολογίας ἀγόμενοι εἰς τὴν ἐπίκρισιν τῶν ἰθυάντων τὴν Ἐπαναστάσιν, ὅτι ἀκριβῶς τὸ παρελθόν, χρόνος δηλαδὴ μακρός, προητοιμάσασκε τὸ γεγονός νὰ αἰσθάνεται ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς τὴν ἀνάγκην καὶ τὸν πόθον ὅπως ἀπαλλαγῆ τῆς Ὀλιγαρχικῆς Τάξεως, «καθ' ἣς ἤλπισεν ἐπὶ τὴν Ἐπαναστάσιν», δι' ὃ καὶ ὅσον τῷ ἦτο δυνατόν ἐπευφήμησε καὶ συνέδραμεν αὐτήν. Τὸ γεγονός τοῦτο οὔτε ὁ κ. Γιωτόπουλος οὔτε ἄλλοις τις θὰ δυνήθῃ νὰ τὸ διαμφισβητήσῃ. Ἐλεγον δὲ ἐν τῷ ἄρθρῳ μου ἐκεῖνῳ, ὅτι ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ἐπιδρῶν καὶ τῶν ἐσωτερικῶν θεομηνιῶν, αἵτινες διαταράσσουσι τὸν κοινωνικὸν βίον, «ἡ τύχη καὶ ἡ σύμπτωσις κανονίζουσι τὰ πάντα». Ἀναμφιβόλως δὲ ἡ τύχη καὶ ἡ σύμπτωσις ἔθεσαν τὸν κ. Ζορμπᾶν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Ἐπαναστάσεως. Θὰ ἐπεθύμουν δὲ, νὰ μάθω, ἂν ὑπάρχῃ τις ὁ ἰσχυρίζομενος, ὅτι καὶ ἂν ἄλλος ἦτο ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἐπαναστάσεως θὰ ἐπῆρχοντο τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα, τὰ παρέχοντα τὰς μικρὰς ἐλπίδας εἰς τὸν κ. Γιωτόπουλον καὶ πάντας ἡμᾶς. Ὁ κ. Βενιζέλος καὶ

πλεῖστα τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ «Στρατιωτικοῦ Συνδέσμου» ἀποκρούουσιν ἤδη τοιοῦτον ἰσχυρισμόν. Καὶ λίαν εὐλόγως διότι ὡς διδάσκει ἡ κοινωνιολογία αὐτή, ἣν ἐπεκαλούμεν εἰς τὸ «ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν» ἄρθρον μου, τὸ παρελθὸν ὄντως προετοιμάζει τὰ γεγονότα, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι δίδουσι τὴν κατεύθυνσιν αὐτῶν. Τοῦτο λέγει εὐστοχῶτατα εἰς τῶν κορυφαίων σήμερον κοινωνιολόγων, ὁ Le Bon. Διότι ἄλλως θὰ ἦτο πᾶς τις ὑπόχρεως ν' ἀποδεχθῆ ὅτι οἱ πάντες εἴμεθα ἰκανοὶ διὰ πάντα, ἀφοῦ τὰ πράγματα βραίνουσι φυσικῶς ὁδὸν ἀναπότρεπτον. Διότι π. χ. θὰ ἦτο τις ὑπόχρεως ν' ἀποδεχθῆ, ὅτι, ἂν ἐκ τινος συμπτώσεως ἀπέθνησκον ὁ Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας τὴν προηγουμένην τῆς μάχης τῶν Γαυγαμήλων, οἱ Μακεδόνες καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ κατῆγον τὴν σημαντικωτάτην νίκην, ἣτις ἐξισφάλισε τὴν κατάκτησιν αὐτοῖς τῆς Ἀσίας· ἀλλ' εἶνε ἱστορικῶς βεβαιωμένον ὅτι ἐκεῖνος, ὅστις θ' ἀνελάμβανε τὴν ἀρχηγίαν, ὁ Παρμενίων, μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς μάχης ἐδυσχεραίνετο καὶ ἀπέκρουεν αὐτήν, δι' ὃ καὶ νωθῶς αὐτὸ τὸ κατὰ τὴν μάχην καθήκον του παραδόξως ἐπετέλεσεν. Ἀλλὰ μετὰ τὸ ἄρθρον τοῦ κ. Γιωτοπούλου ἐπηκολούθησεν ἐν τῇ «Δικαιοσύνῃ» ἄρθρον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θεματός τοῦ ἐγκρίτου ἐν Ἀθήναις συναδέλφου κ. Ν. Μοσχολάκη. Δὲν θέλω νὰ εἶπω, ὅτι προκαλεῖ ἀπορίαν ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἐπικλησις τῆς «πολιτικῆς ἐπιστήμης», οὐ μόνον διὰ τὸν ὄρον, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ ἐν πάσῃ περιπτώσει ζέον αὐτῆς πρὸς τὸ συζητούμενον θέμα, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ μὴ ἐκδηλώσω τὴν καταπληξίν μου, πῶς ἐπιστήμῳ δεινῷ, ἐξορκίζων εἰς τὴν λατρείαν τῆς ἐπιστήμης, ὑπολαμβάνει ὡς αἰτίας γενικωτάτας τὰ ἀποτελέσματα εἰς τὰς λεπτομερείας. Ἀγνοῶ πῶς ὁ νοῦς καὶ τοῦ κ. Γιωτοπούλου καὶ τοῦ κ. Μοσχολάκη διηυθύνθη πρὸς μίαν Μεγαλοφυΐαν, ἵνα ἐπικρίνωσι τοὺς δῆθεν ἐπιζητήσαντας αὐτήν. Τοιοῦτο ζήτημα δὲν ἐτέθη, καθ' ὅσον ἡμεῖς γινώσκομεν. Ὡστε ἐπερίτευσον αἱ θεωρίαι ἀφορτέρως. Ἀλλὰ καὶ δὲν στηρίζονται, ὡς νομίζουσι, αἱ θεωρίαι τῶν ἐπὶ τῆς σημερινῆς θετικῆς ἐπιστήμης. Ὁ Worms, Διευθυντὴς τῆς ἐν Παρισίοις ἐκδομένης «Διεθνούς ἐπιθεωρήσεως τῆς Κοινωνιολογίας», εἰς τὸ περίφημον σύγγραμμά του «Philosophie des sciences sociales» ἐν τῷ τρίτῳ τόμῳ ἐκδοθέντι τῷ 1907, γράφει τὰ ἑξῆς: «Il y a, à ce sujet, deux opinions absolument opposées. Pour les uns, les grands hommes ne sont rien que par la collectivité. Pour les autres, à l'inverse, l'apparition d'un homme de génie est un fait en partie inexplicable, du moins socialement». Καὶ ἐὰν θέλῃ τις νὰ εὐρῇ τὴν γνώμην τοῦ συγγραφέως τούτου, θὰ τὴν εὐρῇ ἴσως εἰς τὰς ἑξῆς γραμμάς του: «Si le génie reflète en un certain sens son temps et son pays, il les dépasse et les domine. Il y a en lui quelque chose qui n'est point local, mais humain, qui n'est point passager, mais immortel. Et c'est par là

qu'il agit. Il soulève les masses, parce qu'elles le sentent supérieur à elles-mêmes. On le suit parce qu'on l'admire. Ce sont ses particularités éminentes qui font son prestige et ce prestige et tout le secret de sa force». Καὶ λέγει μὲν ὁ Tarde, ὃν ὁ Worms ἀποκαλεῖ «le grand théoricien du génie» ὅτι, «il n'y a point d'abime entre l'homme de génie et la foule», ἀλλὰ πιθανῶς θετικώτερος καὶ ὀρθοφρονέστερος εἶνε ὁ ἐπίσης ἐξοχὸς καὶ μέγα δρῶν νῦν κοινωνιολόγος, ὁ Novicow, μετὰ πολλῆς δυνάμεως ἀποδεικνύων εἰς τὸ ἀρχομένου τοῦ 1910 ἐκδοθέν ἔργον του «La critique du Darwinisme social» ὅτι εἰς τὰς μεγίστας πλάνας ἄγει ἐν τῇ Κοινωνιολογίᾳ ἡ μονομερὴς ἐξέτασις τῶν ζητημάτων, διότι ἡ Κοινωνιολογία σήμερον εἶνε μὲν ἐπιστήμη θετικὴ, ἐπιστήμη ἀναμφιβόλως, ἀλλὰ τὸ ὕλικόν της εἶνε ἐπιἀσυστηματοποίητον ὅσον τὸ τῆς Γεωλογίας πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν. Καὶ ἂν εἴπῃ τις ὅτι τὸ ζήτημα μιᾶς Μεγαλοφυΐας εἶνε ζήτημα μεταφυσικόν, δὲν θὰ εἶνε ἀδικαιολόγητος. Ὡστε τίθεται ἐκτὸς τῆς θετικῆς συζητήσεως καὶ ἡ γνώμη τοῦ κ. Γιωτοπούλου, ὀλοφυρομένου διότι μετὰ τῶν ἡμῶν ἢ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γεννηθῆ ἢ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ δράσῃ εἰς ὑπέροχος ἄνθρωπος, καὶ ἡ γνώμη τοῦ κ. Μοσχολάκη, ὅτι δὲν πρέπει νὰ προσέχωμεν εἰς τὴν δρᾶσιν τῶν Ἀρχόντων καὶ ὅτι εἴμεθα ἀδικαιολόγητοι ἀξιούντες παρ' αὐτῶν εὐθύναις, ὅπερ ἔχει ἐσχάτην συνέπειαν νὰ μὴ προσέχωμεν εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν ἐπὶ τὰ πρόσω ἢ τὰ ὀπίσω δρᾶσιν ἐνὸς ἀνδρὸς κατέχοντος ὑψηλὴν θέσιν ἐν τῇ Πολιτείᾳ ἢ ἐν τῇ κοινῇ ἐκτιμῆσει. Ἀλλ' ἔλθωμεν εἰς τὰ καθέκαστα. Λέγει ὁ κ. Μοσχολάκης: «Ἐσυνειθίσασμεν ν' ἀναζητῶμεν τὰ αἴτια τῆς ἡμετέρας κακοδαιμονίας ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς ἄρχοντας ἡμῶν ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτου μέχρι τοῦ βουλευτοῦ, καὶ δὲν ὑποπτεύομεθα κἂν ὅτι οὗτοί εἰσι δημιουργήματα πάντων ἡμῶν καὶ τὸ ἀναγκαῖον τοῦ λαοῦ ἀπαύγαμα· διότι ἡμεῖς, ὁ λαὸς, ἐπιβάλλομεν αὐτοῖς νὰ εἶνε ὅποιοί εἰσι». Καὶ προσθέτει: «Ἐρρίψαμεν, σύμφωνα πάντες, τὸν λίθον τοῦ ἀναθέματος κατὰ τῶν «διοφθαρμένων» πολιτευτῶν, ἐκείνων δηλαδὴ, οὓς ἡμεῖς πάντες διεφθείραμεν». Καὶ ἐπιτιθέμενος κατὰ τῶν παρ' ἡμῶν ἐπιστημόνων, διὰ τὴν ἀμάθειάν των, εἰς τὴν ἀπολιτειακὴν ἐπιστήμην, ἐπιλέγει: «ἀπ' αὐτῶν, ὡς τὰ πολλὰ, ἐξέρχονται καὶ οἱ Κυβερνήται τῆς Χώρας». Οἱ ἰσχυρισμοὶ τοῦ κ. Μοσχολάκη δὲν ἀντέχουσιν εἰς τὴν προχειροτέραν κριτικὴν. Τὸ ὅτι ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, ἐκ τῆς ἱστορίας αὐτοῦ τοῦτ' ἔστιν ἀπέπερυσεν παρ' ἡμῶν κρατοῦσα πολιτικὴ Τάξις εἶνε βεβαίως ἱστορικὸν γεγονός, δι' ὃ ῥυδεις ὑπέχει εὐθύνην. Ἀλλὰ καὶ τὸ ὅτι ἡ Τάξις αὕτη, διαθέτουσα ὅλα τὰ δικαιώματα καὶ ὅλα τὰ συμφέροντα, ὅλας τὰς δυνάμεις καὶ ὅλα τὰ ὕλικα μέσα τοῦ Κράτους, ἐξεστράπη εἰς μυρίας καὶ ἀσυγγνώστους καταχρήσεις, εἶνε ἐπίσης γεγονός ἀναμφισβήτητον. Τὸ ὅτι κατέπεσε διανοητικῶς καὶ ἠθικῶς, τὸ ὅτι διαφθείρει καὶ πιέζει καὶ κατασώτευε τὰ πάντα, ἱερὰ καὶ ὅσια, τὸ ὅτι

συμμαχεῖ παρὰ πάντα ἀνταγωνισμόν καὶ παρὰ πᾶσαν ἔτι ἠθικὴν καὶ πολιτικὴν ἀρχήν, ἵνα συγκρατήσῃ τὸ ἀποκλειστικὸν κράτος της, εἶνε ὡσαύτως γεγονός ἀναμφισβήτητον. Πόσους θέλει ὁ κ. Μοσχολάκης νὰ τῷ ἀριθμῆσωμεν ἀπὸ πάππου καὶ προπάππου βουλευτὰς καὶ ὑπουργοὺς καὶ πρωθυπουργοὺς, οἵτινες δὲν θὰ ἐγίνοντο οὔτε γραφεῖς, οὔτε δημοτικοὶ σύμβουλοι, ἐὰν δὲν ἀνῆγον εἰς τὴν κρατοῦσαν Τάξιν, ἀνθρώπως παντελῶς ἀπαιδεύτους, πασιγνώστους μωροὺς ἢ ἀχρείους; Τὸ ὅτι εἰσήλασαν εἰς τὴν πολιτικὴν ἀναίδεις δημοκόποι καὶ βδελυροὶ νεόπλουτοι, ἀναγόμενοι εὐθὺς ὡς ἐπιτύχουν εἰς τὴν κρατοῦσαν Τάξιν, κληροδοτοῦντες τὸ κράτος των, τοῦτο ἀποδεικνύει ἀπλῶς τὴν κατάπτωσιν τῆς Τάξεως ταύτης, εἰς τὸ στάδιον τῆς ὀποιᾶς ἡ ἰκανότης καὶ ἡ χρηστότης δὲν εὐρίσκουσι θέσιν. Ὁ Λαὸς ψηφίζει, λέγει ὁ κ. Μοσχολάκης. Ἀλλ' ἡμεῖς ἀπεδείξαμεν εἰς τὸ «ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν» ἄρθρον μας, ὅτι ὁ Λαὸς ψηφίζει τὸ μὲν ἐμμέσως διὰ τῶν δημοτικῶν φατριαρχῶν, τὸ δὲ ἐπηρεαζόμενος ὑφ' ὧν τῶν δελεαστικῶν καὶ ἐξοντωτικῶν δυνάμεων τοῦ Κράτους, ἅτινα διαθέτει ἡ κρατοῦσα Τάξις, ἣτις, χειριζομένη ἀνεκαθεν τὴν Νομοθετικὴν καὶ Ἐκτελεστικὴν Ἐξουσίαν, ἐξελέγχουσα τὰς ἐκλογὰς καὶ ὑποτάσσουσα τὴν Δικαιοσύνην, συνημολόγησε σύστημα ἐκλογικῶν ὀργίων, ἀπέναντι τῶν ὀποίων οὐδεμία ἰκανότης, ἐλάχιστα βλαπτικὰ, οὐδεμία ἀξιοπρέπεια, οὐδεμία ἔτι ἀφοβία πρὸ τοῦ θανάτου δύναται νὰ καταχύσῃσιν. Κατὰ τοιαύτης καταστάσεως ἠγέρθη ἡ Ἐπαναστάσις. Ὁ αὐτὸς ὡς ἀνωτέρω Worms, ἐξετάζων τὴν μέχρι τοῦδε σχετικὴν ἀποτυχίαν τῶν ἀντιπροσωπευτικῶν πολιτευμάτων, ἀποδίδει αὐτὴν εἰς τὸ ὅτι «Là où des Parlements élus possèdent le pouvoir législatif, l'élection est trop souvent viciée par la fraude, la corruption, la pression». Βεβαίως τὸ ἄριστον πάντων εἶνε νὰ μορφωθῶμεν καὶ ἠθικοποιηθῶμεν πάντες. Ἀλλὰ τοῦτο θὰ κατορθώσωμεν ἀσφαλῆστερον καὶ ταχύτερον, ἐὰν ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον ἀπαλλαγῶμεν τοῦ κληρονομικοῦ κράτους Τάξεως, ἣν ἐπέβαλεν ἡ ἱστορία μας, ἀλλ' ἣτις στίγματιζοῦσιν τὴν ἱστορίαν ὅσον ἐλάμπρυνεν αὐτὴν ἄλλοτε. Τὰ πράγματα μετεβλήθησαν. Καὶ αἱ ἰδέαι ἐπίσης. Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ μείνουν τὰ αὐτὰ πρόσωπα, χειροτερεύσαντα ἐκ τῆς ἐν τῇ δυνάμει καταχρήσεως; Εὐδράτιος Κουλουμβάκης

ΑΙ ΕΚ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΣ ΕΚΑΝΟΝΙΣΘΗ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ

Νομολογία Πρωτοδικαίου Ἀθηνῶν

Εὐθὺς ὡς ἐδημοσιεύθη ὁ νέος Νόμος, δι' οὗ καθορίζεται, ὅτι αἱ ἐκ συναλλαγμάτων δίκαι κηρύσσονται προτετιμημένοι καὶ εἰσάγονται πρὸς συζήτησιν ἄνευ πράξεως τοῦ Προέδρου τὴν πρώτην δικάσιμον μετὰ πάροδον τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς καινοποιήσεως, ἐβίβασμεν, ἀφ' ἐνὸς μὲν τὰ ζητήματα, ἅτινα θὰ προέκυπτον ἐπὶ τῶν ἐκκρεμῶν δικῶν καὶ ὀρισμένως ἐπὶ τῶν καινοποιήσεων,

αίτινες είχαν λάβη χώραν πρό τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Νόμου, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ ἕτερον ζήτημα ἂν θὰ ἦτο νόμιμον νὰ εἰσῆγεται πρὸς συζήτησιν ἢ ἐκ συναλλαγματικῆς διαφορᾶς καὶ κατὰ πᾶσαν μεταγενεστέραν συνεδρίασιν ἄνευ ἄλλης κλήσεως. Τὴν σοβαρότητα ἀμφοτέρων τῶν ζητημάτων τούτων κατενόησεν εὐθὺς ἀμέσως τὸ οἰκεῖον ἐμπορικὸν τμήμα τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὅπερ διὰ τῆς κατωτέρω, εἰσηγούμενου τοῦ προεδρεύοντος κ. **Γεωρ. Χοϊδᾶ**, δημοσιευομένης ὑπ' ἀριθ. 1487 ἀποφάσεώς του λύει ἀμφοτέρω τὰ ζητήματα ταῦτα. Κατὰ πόσον αἱ παρεχόμεναι διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης λύσεις εἶνε καὶ σύμφωνα πρὸς τὸν νόμον ἢ πρὸς τὰς γενικωτέρας τοῦ δικαίου ἀρχάς, δὲν εἶνε τοῦ παρόντος. Ἐκεῖνο ὅμως, ὅπερ δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ ἐξάρωμεν εἶνε ὅτι ἡ ἀνάγκη τοῦ νὰ ἐκονομίζοντο τὰ ζητήματα ταῦτα οὕτως ἢ οὕτως ἦτο πλέον ἢ ἐπιτακτική, τὴν ἀνάγκη δὲ ταύτην λίαν ἐπικαίρως ἐξυπηρετεῖ ἡ δημοσιευομένη ἀπόφασις.

Καὶ τὸ μὲν πρῶτον ζήτημα, καθ' οἷονδήποτε τρόπον καὶ ἂν ἐλύετο, δὲν θὰ ἀπησχόληε ἐπὶ μακρὸν τοὺς δικηγόρους, ἀφοῦ περιελάμβανε τὴν πρώτην μετὰ τὸν νέον νόμον εἰσαγωγῆν τῶν ἐκ συναλλαγματικῶν ὑποθέσεων. Οὐσιωδέστατον ὅμως εἶνε τὸ δεύτερον καὶ ἡ παρεχόμενη εἰς αὐτὸ λύσις, ἢ καὶ καθ' ἡμᾶς συναγομένη ἐκ τοῦ νόμου, καθ' ἣν ἂν πᾶσαν μετὰ τὴν τρίτην ἡμέραν συνεδρίαςιν δύνανται νὰ εἰσάγονται ὡς προτετιμημένοι αἱ ἐκ συναλλαγματικῶν διαφοραὶ.

Ἡ ἀπόφασις ἔχει ὡς ἐξῆς :

« Ἐπειδὴ καὶ μὲν, κατ' ἀρχήν, οἱ δικονομικοὶ νόμοι, ὡς ἀφορῶντες εἰς τὸν τρόπον τῆς ἀσφαλίσεως καὶ κυρώσεως ὑπαρχόντων δικαίων, ἔχουσι δυνάμιν προσθενηγόν, ἀλλ' ἡ ἀρχὴ αὕτη ὑποχωρεῖ ἀπέναντι τῶν διὰ τῶν δικονομικῶν ὀρισμῶν παραγομένων ὑπὲρ τινος τῶν διαδικῶν ἐν τῇ διαδικασίᾳ δικαιομάτων, κατ' ἐφαρμογὴν τῆς γενικῆς διατάξεως τοῦ ἀστυκοῦ νόμου (ἀρ. 2), καθ' ἣν, καὶ ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὴ προσβολῆς κεκτημένων δικαιωμάτων, ὁ νόμος ὀρίζει περὶ τοῦ μέλλοντος μόνον καὶ δὲν ἔχει ἀναδρομικὴν δυνάμιν. Τούτοις ἐπόμενον εἶνε, ὅτι καὶ ἐπὶ ἀγωγῶν ἐκ συναλλαγματικῶν ἢ γραμματικῶν εἰς διαταγήν καθὼς καὶ ἐπὶ ἀνακοπῶν κατ' ἐρήμην ἐπὶ τοιούτων ἀγωγῶν ἐκδοθεισῶν ἀποφάσεων, ἐπιδοθεισῶν ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ παλαιότερου δικονομικοῦ δικαίου, ὁ οὐδὲν περὶ τῆς κατὰ προτίμησιν ἐκ τοῦ νόμου συζήτησεως τῶν ὑποθέσεων τούτων ὀριζε, δὲν ἀρμόζει ὁ νεώτερος ΓΦΟΓ' (ἀριθ. 3573) τῆς 22 Φεβρουαρίου 1910 νόμος, ὁ παρομοίαν διάταξιν εἰσάγων νῦν πρῶτον, διότι ἐκ τοῦ κατὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς ἀγωγῆς ἢ τῆς ἀνακοπῆς ἰσχύοντος νόμου, ἔστι ἐρρυθμίζε καὶ τὴν ἡμέραν τῆς συζήτησεως αὐτῆς (τοιαύτη δὲ ἦν ἢ μετὰ τὴν προδικασίαν συνεδρίασιν καθ' ἣν ἐκ τῆς σειρᾶς τοῦ πινακίου ἐμελλε νὰ ἐκφωνηθῇ ἢ ὑπόθεσις), ὑπάρχει δικαίωμα διαδικαστικὸν τοῦ διαδικοῦ ἐπὶ τὴν συζήτησιν κατὰ τὴν ἀπωτέρω ἡμέραν ἐκείνην, (ἂν δὲν συνετέμνετο αὕτη διὰ προεδρικῆς ἀποφάσεως), καὶ οὐχὶ κατὰ τὴν ἐκ τοῦ νεωτέρου νόμου ἐγγυτέραν συνεδρίασιν (ἣτις κατὰ τὴν ἐννοίαν τούτου δὲν εἶνε τακτὴ, ἀλλ' ἡ πρώτη μετὰ τὴν προδικασίαν δικάσιμος καὶ πᾶσα μεταγενεστέρη τοιαύτη), καθ' ἣν ὅμως (ἐγγυτέραν ἐκ τοῦ νεωτέρου νόμου συνεδρίαςιν) δὲν ἀπαγορεύεται ἡ συζήτησις καὶ τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος ἀνακοπῶν καὶ ἀγωγῶν, ἂν συναίνωσιν οἱ διαδικοὶ, (ὡς ἐπὶ ἀντιμωλίᾳ δικῆς), ἢ ἂν ὁ ἕτερος αὐτῶν ἐκλήτευθῃ ἐπιτηδὲς πρὸς τούτου, μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ νεωτέρου νόμου, ὑπὸ τοῦ ἀντιδικοῦ, ὅπερ ἴσον ἐστὶ πρὸς κοινοποίησιν πράξεως προτιμήσεως.

Καθόσον, νομοθετηθείσης ἀπαξ τῆς κατὰ προτίμησιν, ἄνευ προεδρικῆς ἀποφάσεως, συζήτησεως τῶν εἰρημένων δικῶν, ἔστιν ἀπολαβεῖν τοῦ εὐεργετήματος τούτου πάντας, καὶ τοὺς πρὸ τῆς

νομοθετήσεως ταύτης, κατασταθέντας διαδικοὺς, τοὺς μὴ τυχόντας ἔτι τῆς δικαστικῆς ἀκροάσεως, ἄνευ οὐδεμιᾶς, οὐδενὸς δικαιοῦματος, βλάβης. Κατὰ ταῦτα καὶ ἐν προκειμένῳ, τῆς ἐκ Συνδικῆς ἀγωγῆς ἐπιδοθείσης τῇ 29 Ἰανουαρίου 1910, κατὰ τὸ προσαγομένον ἐπιδοτήριον, ἢτοι πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νεωτέρου νόμου ΓΦΟΓ' (ἀρξάμενης τῇ 6 Μαρτίου 1910), δὲν δύναται νὰ προβῇ ἡ συζήτησις κατὰ προτίμησιν ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου, δυνάμει τοῦ νεωτέρου τούτου νόμου ἄνευ εἰδικῆς κλητεύσεως.

Διὰ ταῦτα,

Ἀποφαίνεται ἄκυρον τὴν συζήτησιν τῆς ἐν τῷ ἱστορικῷ ἀγωγῆς κατὰ τὴν ἀνωτέραν σημειουμένην συνεδρίασιν.

ΑΡΘΡΑ ΤΗΣ "ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ"

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 20ῃ Μαρτίου.

Εἶνε βεβαίως ἀτύχημα μέγα καὶ εἰσέτι ἀνυπολόγιστον ὅτι ἡ ὁρμὴ τῆς Ἐπαναστάσεως κατηναλώθη εἰς ἀμέτρητα σχέδια ἐπὶ σχεδίων καὶ κατέληξεν εἰς ἀποτεῖρας πραγμάτων ἢ εἰς πράγματα μικρὰ καὶ ἐπουσιώδη, ἐν πολλοῖς εἰς πράγματα, ἐφ' ὧν δὲν εἶχε προηγηθῆ μελέτη ἀρτία καὶ προσήκουσα, εἰς ἃ δὲν ἐδόθη προσοχὴ ἱκανὴ καὶ μάλιστα εὐσυνειδήτος. Ἐνεκα τούτου ἡ Δικαιοσύνη δὲν δικαιούται νὰ ἐγκαλέσῃ τὴν Ἐπανάστασιν ἐπὶ μεροληψία. Διότι καὶ προκειμένου περὶ αὐτῆς ἐφηρμόσθη καὶ δὲν ἦτο δυνατόν ἢ νὰ ἐφαρμοσθῆ ὁ αὐτὸς κανὼν. Δύναται τις μάλιστα νὰ εἴπῃ, ὅτι, ὅσον ἀφορᾷ τὴν Δικαιοσύνην, καὶ κατὰ τὴν τακτικὴν καὶ κατὰ τὴν ἔκτακτον Σύνοδον τῆς Βουλῆς ἐψηφίσθησαν νόμοι, δυνάμενοι νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς ἀπαρχὴν λίαν εὐέλπιδος πρὸς τὴν ὁλοκληρωτικὴν ἀνόρθωσιν τῶν δικαστικῶν μας πραγμάτων. Δι' ὃ καὶ ἐπιτακτικώτερον καλούμεθα ἤδη, δικηγόροι καὶ δικασταὶ ἰδίως, νὰ συνεννοηθῶμεν, νὰ συζητήσωμεν, νὰ συνεργασθῶμεν μετὰ συμπνοίας καὶ δραστηριότητος, ἵνα ἐπιτευχθῇ τὸ ἀποτέλεσμα ἀσφαλῶς. Ἐλπίζομεν, ὅτι καὶ ἐντεῦθεν καὶ ἐκείθεν θ' ἀκουσθῇ προθύμως καὶ εὐφροσύνως ἡ πρόσκλησις, πρὸς ἣν τολμῶμεν νὰ λάβωμεν τὴν πρωτοβουλίαν. Οὐχὶ μόνον διότι ἡ δικαστικὴ ἀνόρθωσις εἶνε αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν μᾶλλον ἐπιείγουσα καὶ σημαντικώτερα πάσης ἄλλης τοῦ Κράτους βελτιώσεως ἀλλὰ καὶ διότι εἶνε καὶ δυσκολώτερα πάσης ἄλλης, πρῶτον μὲν διὰ τὴν ἀπαιτουμένην ἔντασιν τῆς προσοχῆς καὶ λεπτότητα τῆς ἐπεξεργασίας τῶν δικαστικῶν θεσμῶν, δεύτερον δὲ διότι θίγονται σπουδαῖα ὑλικά καὶ ἠθικά συμφέροντα ἀτόμων καὶ τάξεων καὶ ομάδων κοινωνικῶν. Σπεύδομεν, λοιπόν, εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τῆς προσκλήσεως πρὸς συνεννόησιν, συζήτησιν καὶ συνεργασίαν, διότι φρονοῦμεν, ὅτι μόνον ὑπὸ τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως, ὡς τοιαύτης καὶ ὡς Βουλῆς, θὰ κατορθώσωμεν τὴν πραγμάτωσιν τοῦ σκοποῦ. Βραδύτερον θὰ προσκόψωμεν, ὥστε καὶ ἂν ἐπιτύχωμεν θὰ βραδύνωμεν πολὺ. Εἶνε ἀνάγκη μέχρι τότε νὰ ἔχωμεν μείνη σύμφωνα ὅσον τὸ δυνατόν περισσότεροι, καὶ ὡς πρὸς τὰ μέτρα τῆς βελτιώσεως πραγμάτων καὶ προσώπων, καὶ ὡς πρὸς τὰ μέσα δι' ὧν θὰ ἐπιδιώξωμεν τὴν πραγματοποίησιν τῆς βελτιώσεως. Εἶνε ἀνάγκη νὰ δώσωμεν τὰς χεῖρας πρὸς σύμπραξιν γενναιοτέραν.

Ἡ «Δικαιοσύνη», ἀναλαμβάνουσα τὴν πρωτοβουλίαν ταύτην, δὲν διστάζει καὶ νὰ θέσῃ, κατὰ τὴν γνώμην τῆς, τὰς βάσεις μιᾶς τοιαύτης συνεννόησεως καὶ συνεργασίας. Οἱ ἐπιδιω-

κόμενοι σκοποὶ, καθ' ἡμᾶς, δεόν νὰ ὦσιν οἱ ἐξῆς :

Ἐλάττωσις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν δικαστηρίων.

Ἐλάττωσις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν δικαστῶν.

Καθημεριναὶ συνεδριάσεις πολιτικῶν καὶ ποινικῶν δικαστηρίων.

Προφορικὴ κατὰ τὸ δυνατόν συζήτησις.

Διπλασιασμὸς τῶν μισθῶν.

Ἐπιθεώρησις καὶ ἀσκήσις πειθαρχίας.

Τρόπος, ὅπως λειτουργῆ ἡ ἀγωγὴ κακοδικίας.

Τρόπος καταρτισμοῦ τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Σύστημα φυλακῶν.

Καθορισμὸς τοῦ ἀριθμοῦ τῶν δικηγόρων.

Ἐπὶ τῶν θεμάτων τούτων ἡμεῖς θὰ ἐκθέσωμεν συντόμως τὰς γνώμας ἡμῶν, καίτοι ἡ πρόσκλησις ἡμῶν δὲν περιορίζεται εἰς τοῦτο μόνον, δὲν ἀποβλέπει δηλαδὴ εἰς τὸ νὰ δημοσιεύσωμεν ἀπλῶς ἡμεῖς καὶ ἄλλοι τινὲς μεμονωμένως μερικὰ ἄρθρα. Πρέπει νὰ φθάσωμεν εἰς ἀποφάσεις καὶ νὰ χαράξωμεν σταθερῶς μέθοδον ἐνεργείας, καθ' ἣν θ' ἀκουσθῶμεν προσεκτικώτερον καὶ θὰ πείσωμεν ὅτι προτεινόμεν λογικά, δίκαια, συμφέροντα, δυνατὰ γενέσθαι.

ΔΙΑΚΡΙΣΙΣ Εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπιστήμην

Εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἐπιστήμην τοῦ Διεθνoῦς δικαίου ἀπενεμήθη δίπλωμα τιμῆς, τὸ ὁποῖον θὰ ἐφθόνη καὶ πᾶσα ἄλλη ἐπιστήμη. Ἡ Ἀκαδημία τοῦ Διεθνoῦς Δικαίου (Institut du Droit International) ἐξέλεξε τακτικὸν αὐτῆς μέλος τὸν Καθηγητὴν τοῦ διεθνoῦς δικαίου ἐν τῇ Πανεπιστημίῳ ἡμῶν κ. **Γεώργ. Στρέϊτ**. Αἱ περὶ τῶν προσώπων γινώμαι ἡμῶν ὑπῆρξαν πάντοτε ἀπροκάλυπτοι, ὅσῃν δὲ ὑποχρέωσιν ἠσθάνθημεν πάντοτε νὰ ὑποδεικνύωμεν τὰ παρ' ἡμῶν ἄτοπα, ἄλλην τόσῃν ἀνακούφισιν αἰσθανόμεθα ὅταν εὐρισκόμεθα εἰς τὴν θέσιν νὰ ἐξάρωμεν χαρακτηριστῆρας ἢ νὰ ἀπονεύωμεν ἐπαίνους. Ὅταν δὲ ἡ πενιχρὰ παρ' ἡμῶν ἐπιστημονικὴ κίνησις παρουσιάξῃ φτωχινὰ σημεῖα τόσῃς ἐντάσεως, ὥστε καὶ πέραν τῶν στενῶν ὀρίων νὰ ἀναγνωρίζονται ταῦτα μὴ χρι διακρίσεως, διὰ τοῦτο ὑπερήφανος δὲν εἶνε μόνος ἐκεῖνος, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ὁποῖο ἡ διακρίσις, ἀλλὰ πάντες.

Ἡ Ἀκαδημία τοῦ Διεθνoῦς δικαίου, τῆς τακτικῶν μέλους ἐξέλεξε ὁ κ. Γ. Στρέϊτ, ἰδρύθη ἐν ἔτει 1873 ὑπὸ τῶν κρυφαίων διεθνολόγων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἐν οἷς οἱ Asser, Bluntschli, Calvo, Lorimer, Mancini καὶ Rolin, ἐπὶ σκοπῷ καλλιέργειας τῆς ἐπιστήμης τοῦ Διεθνoῦς δικαίου. Ἐδρὰν ὀρισμένην δὲν ἔχει, ἀλλ' ἀποτελουμένη ἐξ 60 τῶν πολὺ μελῶν, ἐκ τῶν ὁποῖων δὲν δύναται νὰ ἀνήκῃ πλέον τοῦ 1)5 εἰς τὴν αὐτὴν Πολιτείαν, συνέρχεται κατ' ἔτος ἐν ἄλλῃ πόλει. Τὰ μέλη αὐτῆς, κατανεμόμενα εἰς ἐπιτροπὰς, παρασκευάζουσιν τὰ ἐν ἐκάστῃ συνόδῳ συζητηθόμενα θέματα δι' Εἰσηγητῶν, αἱ δὲ ἀποφάσεις λαμβάνονται μετὰ συζήτησιν ἐν ὁλομείᾳ.

Ἡ δράσις αὐτῆς ἐν τῇ δημοσίῳ καὶ ἰδιωτικῷ Διεθνῷ δικαίῳ ὑπῆρξεν ἀξία πολλοῦ λόγου, αἱ δὲ ἀποφάσεις αὐτῆς, ὑψίστου κύρους, συνετέλεσαν οὐ μόνον εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἐπιστήμης ἀπὸ θεωρητικῆς ἀπόψεως, ἀλλὰ καὶ πρακτικώτερον εἰς τὴν κωδικοποίησιν διαφόρων ζητημάτων τοῦ μέρους τούτου τοῦ δικαίου.

Τῆς Ἀκαδημίας μετέχουσι τὴν σήμερον πάντες οἱ κορυφαῖοι τῶν διεθνολόγων, καθηγηταὶ τῶν Πανεπιστημίων καὶ διπλωμάται.

Ἡ ἐν Παρισίῳ σύνοδος εἰργάσθη ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Lyon-Caen.

Ἐταῖρος τῆς Ἀκαδημίας ἦτο ὁ κ. Γ. Στρέϊτ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1898.

ΤΟΜΟΙ τῆς «Δικαιοσύνης» πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα αὐτῆς, τοῦ μὲν πρώτου ἔτους πρὸς δραχμὰς 5, τῶν δὲ λοιπῶν πρὸς δραχμὰς 7,50 ἕκαστος.

Ο ΦΥΛΑΞ ΤΩΝ ΜΕΤΑΓΡΑΦΩΝ ΤΑ ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΑ ΚΥΡΙΟΤΗΤΟΣ

Ὡς γνωστὸν, ὁ φύλαξ τῶν ἐν Ἀθῆναις μεταγραφῶν κ. Κ. Ἀρσενιάδης, ἔχων τὴν γνώμην ὅτι μετὰ τῶν καθιζούτων ἄτινα ἀπορρέουσιν ἐκ τῆς ιδιότητος του δὲν περιέχεται καὶ ἡ ὑποχρέωσις νὰ ἐκδίδῃ πιστοποιητικὰ ἐπὶ τοῦ ζητήματος ἂν ἀκίνητόν τι μετέβλε μετὰ ὀρισμένης ἐποχῆς κύριον, ἠρνήθη ἐπὶ τινὰς ἡμέρας τὴν ἐκδοσιν τοιούτων πιστοποιητικῶν. Τὸ πρᾶγμα, ὡς καὶ εἰς προηγούμενα φύλλα ὑμῶν ἐτονίσσαμεν, ἦτο ζωτικώτατον, διότι ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἀνεστάλη ἄνευ ὑπερβολῆς πᾶσα ἐπὶ ἀκινήτων συναλλαγῇ, τόσον ὥστε ἀπαντες οἱ ἐν Ἀθῆναις Συμβολαιογράφοι κατέφυγον εἰς τὴν μεσολάβησιν τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ κ. Εἰσαγγελέως, ἀπάντησιν δὲ εἰς τὴν προσφυγὴν ταύτην ἀποτελεῖ ἡ κατωτέρω γνωμοδότησις αὐτοῦ, ἣν, χάριν τῆς σοβαρότητος, ἀπὸ πρακτικῆς πρὸ πάντων ὕψεως τοῦ ζητήματος, δημοσιεύομεν :

« Ἡ ἀρνητικὴ γνώμη τῆς ὑποχρέωσεως τοῦ φύλακος τῶν μεταγραφῶν στηρίζεται εἰς τὸ ὅτι ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ ἀρθροῦ 5 τοῦ νόμου περὶ μεταγραφῆς καὶ τοῦ ἀρθροῦ 96 τοῦ νόμου περὶ ὑποθηκῶν συνάγεται, ὅτι καὶ ἐπὶ τῶν μεταγραφῶν ἐφαρμόζεται τὸ ἀρθρον 96 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου μόνον καθ' ὅμοιαν περὶ ἀντιγράφων καὶ περιλήψεων, οὐχὶ δὲ καὶ καθ' ὅσον ὁμοίαν καὶ περὶ ἀποδεικτικῶν τοῦ φύλακος τῶν ὑποθηκῶν, διότι τὸ ἀρθρ. 5 τοῦ περὶ μεταγραφῶν νόμου καθιερώνει τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ φύλακος τῶν μεταγραφῶν νὰ δίδῃ πρὸς τὸν αἰτούντα ἀντίγραφα ἢ περιλήψεις ἀκριβεῖς τῶν περιεχομένων, οὐχὶ δὲ καὶ ἄλλο ἀποδεικτικόν, περὶ οὗ γίνεται λόγος ἐν ἀρθρ. 95 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου ὡς πρὸς τὸν φύλακα τῶν ὑποθηκῶν.

✱

« Ἡ γνώμη αὕτη, λέγει ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς, δὲν εἶνε ὀρθή, διότι τὰ βιβλία τῶν μεταγραφῶν εἶνε παρακαταθήκη πληροφοριῶν, προσιτῆ εἰς ἕκαστον, ἔχοντα συμφέρον νὰ συμβουλευθῇ τὴν κατάστασιν τῆς ιδιοκτησίας, ὅταν δ' ὁ νόμος ἐπιβάλλῃ εἰς τὸν φύλακα νὰ δώσῃ ἀντίγραφον γενομένης πωλήσεως μεταγραφῆς, ἐννοεῖται ἀφ' ἑαυτοῦ, ὅτι ὁ φύλαξ ὀφείλει νὰ βεβαιώσῃ διὰ πιστοποιητικῶν τὸν αἰτούντα, συμφώνως πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ νόμου, ὅτι μὴ γενομένης πωλήσεως τινος μεταγραφῆς δὲν εἶνε δυνατόν νὰ δοθῇ ἀντίγραφον αὐτῆς.

« Ὅθεν τὸ ἀρθρον 95 τοῦ νόμου περὶ ὑποθηκῶν ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὰς μεταγραφὰς, ὅταν δὲ ἐγένοντο τοιαῦτα, συμφώνως πρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς δημοσιότητος τῶν μεταγραφῶν καὶ πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ νόμου.

« Ἄλλ' ἐκτὸς τούτου ἐξ ἀναλογίας τῆς περὶ ὑποθηκῶν διατάξεως τοῦ ἀρθροῦ 95 πρέπει νὰ δεχθῶμεν, ὅτι αὕτη εἶνε ἐφαρμοστέα καὶ ἐπὶ μεταγραφῶν, διότι ὁ νομικὸς λόγος κατ' ἀμφοτέρω τὰς περιπτώσεις εἶνε ὁ αὐτὸς καὶ τὰ θέματα εἶνε συγγενῆ.

« Ἄν δὲ τις θέλων νὰ ἀγοράσῃ ἢ νὰ ὑποθηκεύσῃ ἀκίνητόν τι εἶνε ὑπόχρεως ἐκ τοῦ νόμου διὰ τὴν ἀρνησιν τοῦ φύλακος τῶν μεταγραφῶν νὰ συμβουλευθῇ αὐτὸς τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν, θέλει ἀποφεύξῃ τὰς τοιαύτας συμβάσεις, διότι μεθ' ὅλας τὰς ἐρεῦνας θὰ ἐπικρατῇ ἐν τῷ πνεύματι τοῦ ἡ ἀβεβαιότητος ὡς πρὸς τὴν ιδιοκτησίαν τῶν προσώπων, μεθ' ὧν πρόκειται νὰ συμβῆθῃ.

« Διὰ τοῦτο ὁ νομοθέτης ὑπεχρέωσε τὸν φύλακα τῶν μεταγραφῶν νὰ παρέχῃ ἐπιστήμους πληροφορίας περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ιδιοκτησίας εἰς τὸν αἰτούντα.

✱

« Ἄν δὲν ἀναγνωρισθῇ ἡ τοιαύτη νόμιμος ὑποχρέωσις, ὁλόκληρον τὸ σύστημα τῶν μεταγραφῶν στερεῖται τοῦ σκοποῦ του καὶ αἱ ἀσφάλειαι τῶν τρίτων καταστρέφονται.

« Ἀφοῦ δὲ νομικὴν ὑποχρέωσιν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἔχει ὁ φύλαξ τῶν μεταγραφῶν νὰ ἐκδίδῃ πιστοποιητικὸν κυριότητος, ὑπέχει εὐθύνην κατὰ τὸ ἀρθρον 5 τοῦ περὶ μεταγραφῆς νόμου καὶ ὑποχρεούται εἰς ἀποζημίωσιν πρὸς τὸν ὑποστάντα πραγματικὴν ζημίαν ἐκ ψευδοῦς πιστοποιήσεως ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενον τῶν βιβλίων.

✱

« Δὲν ἀμφιβάλλω—ἐξακολουθεῖ ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς—ὅτι ὁ νῦν φύλαξ τῶν μεταγραφῶν, ὁρμώμενος ἐκ τῆς ἀτελείας τοῦ κειμένου νόμου καὶ ἐκ τῆς συναιθῆσεως τῆς ἰδίας αὐτοῦ εὐθύνης ἐδείξεν ἐνδοιασμὸν ὡς πρὸς τὴν ἐκδοσιν πιστοποιητικῶν κυριότητος.

« Πρὸς ἄρην ἐν τούτοις τῶν δυσκολιῶν περὶ τὰς συναλλαγὰς ὀφείλει νὰ θυσιάτῃ τὰς ἰδίας αὐτοῦ πεποιθήσεις εἰς τὸ συμφέρον τῆς ὑπηρέσεως καὶ τῆς κοινωνίας.

« Αἱ δυσκολίαι ὡς πρὸς τὴν ἐκδοσιν πιστοποιητικῶν κυριότητος ὁμολογούμενας θὰ ἦσαν ὀλιγότεροι, ἐὰν τὰ βιβλία τῶν μεταγραφῶν συνετάσσοντο κατὰ τὰ ἀκίνητα καὶ οὐχὶ κατὰ τὰ ὀνόματα τῶν προσώπων, ὡς γίνεται κατὰ

των ισχύοντα νόμον, και αν επομένως όλα αι πράξεις αι άφορώσαι τού αυτό άκίνητον εύρισκοντο κατά την τάξιν της χρονολογίας.

« Άλλ' ή κτήσις κτηματολογίου, ήν προτείνει ο κ. φύλαξ των μεταγραφών, είνε κολλοσιαία έργασία άπαιτούσα μεγίστην δαπάνην, ενώπιον δέ των δυσκολιών τούτων υπεχώρησαν μεγάλα Έθνη.

« Έκτός δέ των δαπανών άπαιτείται ή άναγένωσις αυτού εκάστοτε μετά 15 ή 20 έτη (Planiol τόμ. 1ος σελ. 859).

« Μέχρις ου δέ δυνήθωμεν να σκεφθώμεν πρό κτηματολογίου εν Ελλάδι, μέχρις ου αποκτήσωμεν κρείττονα διαρρυθμισιν του συστήματος των μεταγραφών, επιβάλλεται εις τον νυν φύλακα των μεταγραφών ή εξακολούθησις του παραδείγματος των προκατόχων αυτού και ή άποφυγή επικινδύνου νεωτερισμού».

Αι στήλαι της « Δικαιοσύνης »
είνε εις την διάθεσιν παντός δικηγόρου, δικαστού ή άλλου δικαστικού προσώπου, εύρισκομένου εις την ανάγκην ή επιθυμούντος να ανακινήση πᾶν εν γένει ζήτημα σχετιζόμενον με την άπονομήν του δικαίου.

Όμολογοϋμεν, ότι μετά προσοχής επαινετής έφιλοτεχνήθη και μετά θαυμαστής ακριβείας και μετά τής προσηκούσης παρηρησίας

Έξ άφορμής
έξερράγη.

διετυπώθη τού Βασιλικόν Διάγγελμα. Σταματώμεν μάλιστα εις την φράσιν: « Έξηκολούθει από των μέσων Αύγουστου ο σάλος ο εξ άδυνηρας άφορμής έθνικου προσκόμματος αίφνιδίως έκραγείς».

Έξ « άφορμής » και ουχι « αίτίας », διότι ή αίτία ήτο εύρύτερα και βαθύτερα. « Έξερράγη » δέ και ουχι « παρήχθη », διότι παρήγετο από χρόνου μακροϋ και θα έξερρήγγυτο αναποφεύτως. Διά ταυτα ή δια τού Διαγγέλματος έθνική έπιταγή « **ίνα επιβάλη μεταβολήν πολιτικῶν μεθόδων** ». Διότι άλλως, εαν παραμείνωσιν άνεκρίκτοι αι αίτιαί, φυσικά θα εξακολουθήση ο σάλος, ύφ' οίανδήποτε αν τύχη έντασιν και μορφήν άλλην. Άλλά έλπίζομεν, ότι πειθαρχούντες ήκουσαν τής έπιταγής οι πολιτεύομενοι και μάλιστα οι Άρχηγοί αυτών, καθ' ών κατηγορείται **σύστασις**, όπως ματαιώσουν την καταδηλωθεΐσαν δια τού Βασιλέως έθνικήν θέλησιν « **μεταβολής πολιτικῶν μεθόδων** ». Άλλ' έξερράγη ο σάλος, ειπεν ο Βασιλεύς, « **ίνα επιβάλη** » την μεταβολήν ταύτην. Πρέπει να τού έννοήσουν καλώς.

Η Πολιτεία, ήτις προσφάτως ίδρυσε τον περι Δικηγορικῶν Συλλόγων θεσμόν, εξακολουθεΐ εμπράκτως δηλοϋσα, ότι ή συνεργασία του Δικηγορικου Σώματος είνε δι' αϋτήν εν ώρισμέναις

κινήσεσι πολύτιμος. Ο τελευταίος τούλάχιστον νόμος, καθ' ον δύο εκ των μελών του Δικηγορικου Συλλόγου Άθηνών άποτελοϋσι μέρος τής κριτικής δια τούς Καθηγητάς του Πανεπιστημίου επιτροπής, τούτο τρανώτατα άποδεικνύει. Υπερήφανον δια την αναγνωρίσιν ταύτην τού Σώμα ουδέν άλλο έχει να επιδείξη ή την αναμνησθήτητον αντικειμενικότητά του επί των γενικῶν ζητημάτων.

Αυτή είνε ή γενική αντίληψις περι τού Β' τμήματος τού Άρειου Πάγου, τού δικάζοντος τάς κατά ποινικῶν αποφάσεις άναίρεσεις.

Απορρίπτεται **Απορριπτικῶν** ήρ-
Απορρίπτεται χισε να καληται. Εις
Απορρίπτεται εποχήν, καθ' ήν και νομοθεσία καθιεροϋν την έφεσιν των αποφάσεων Πλημμελειοδικείων, καθ' ήν σοβαρώτατα συζητείται εν τή έπιστήμη και περιλαμβάνεται εις νομοσχέδια ή έφεσις και κατ' αποφάσεων Κακουργιοδικείων. Δέν θέλομεν να

εΐπωμεν, ότι τού πράγμα μετέχει άπανθρωπίας, διότι δικαστήριον ώς ο Άρειος Πάγος δέν καλεΐται να δικάση επί τή βράσει των άρχων τής φιλανθρωπίας, βεβαιότατα όμως δέν συντελεΐ εις τού να γίνωνται προσεκτικώτερα τά δικαστήρια τής ουσίας, νομιμοφρονέστεροι δέ οι πολίται και μη προσφεύγοντες εις όσα δήποτε και οϊκδήποτ' αν τύχη πλάγια μέσα. Καί μά την αλήθειαν, άγνωστον αν είνε αξιόμιμπος ο κινδυνεύων να καταδικασθῆ —πιθάνως άδίκως— άμετακλήτως δέ, ένενκ δέ τούτου έπιζητών και έφευρίσκων και μηχανώμενο: πᾶν μέσον σωτηρίας όσονδήποτε και αν ή αξιοκατάκριτον. Η Δικαιοσύνη θα έμπνεύση έμπιστοσύνην μόνον θα πείσθῃτι παρέχει αϋτή άφ' έαυτής άφθονα τά μέσα και μακροθύμως την εύκαιρίαν όπως εκάστος και πᾶς τις άποφύγη την καταδίκην. Έάν δέ ο Άρειος Πάγος έρριπτεν εν βλέμμα μόνον εις την διάταξιν του άρθρου 810 άρθ. 2 τής Πολιτικῆς Δικονομίας, ήν δέν περιέχει εύλογώτατα και σκοπιμώτατα ή Ποινική Δικονομία, έργον και όργανον του αϋτου νομοθέτου, θα έπέθετο άδιστάκτως ότι ή Ποινική Δικονομία καταφανώς και εύκρινώς άναγορεύει εύρυτάτην και άπεριόριστον την έξουσίαν του Άρειου Πάγου κρίνοντος περι ψευδοϋς έρμηνείας και κακῆς έφαρμογῆς του νόμου. Εν ικανῷ μέτρῳ ο Άρειος Πάγος είνε δικαστήριον ουσίας κατά πᾶσαν περίπτωσιν εν τάξι ποινικῆς δίκαις. Εΐμεθα δέ πολύ περιεργοί ν' ακούσωμεν αντίθετον γνώμην; άλλ' εαν τοιαύτη γνώμη είνε αδύνατον να προβάλη, πῶς κοιμῶνται ήσυχoi, κατά τού δὴ λεγόμενον, οι άπορριπτοντες, άπορριπτοντες, άπορριπτοντες;

Υπό προεδρεύοντα εν τῷ Εμπορικῷ τμήματι του Πρωτοδικείου Άθηνών δικαστήν τής μορφώσεως και τής θελήσεως του κυρίου

Δικονομικά όνειρα Γεωρ. Χοιδά

έχομεν τού δικαίωμα ου μόνον να αναμένωμεν, αλλά και να αξιῶμεν βήματα, άτινα επιτελούμενα θα έφαινοντο καινονομιαί, ενῶ ουδέν άλλο θα ήσαν ή έφαρμογή των στοιχειωδεστέρων άρχων του δικονομικου ήμων συστήματος. Ηδη, ότε ο πρόσφατος νόμος απέσπασε τρόπον τινα των λοιπῶν υποθέσεων τάς εκ συναλλαγμιατικῶν τοιαύτας, ών επέταξε την κατά προτίμησιν συζήτησιν, μία άπόπειρα προφορικῆς επ' αυτών συζήτησεως και εκδόσεως αϋθωρεΐ τής επ' αυτών αποφάσεως, θα άπετέλει την πραγματοποίησιν τής αληθοϋς θελήσεως του νομοθέτου. Υποθέσει τούσον άπλαϊ, όσον μάλιστα. κατέστησε ταύτας ο νέος νόμος, δια τής έλευθερίας ήν προς εκτίμησιν των επ' αυτών ενστάσεων παρέσχεν εις τον δικαστήν, θα ήτο ή άκρα σχολαστικισμός ή άκρα άδιαφορία να εξακολουθῶσι διεκπεραιούμεναι δια τού αϋτου γραφειοκρατικου συστήματος.

Επαναλαμβάνομεν, ότι αν δέν είχομεν υπ' όψιν προεδρεύοντα ως τον κ. Γεωργ. Χοιδά, αι σκέψεις ήμων αϋται δικαίως θα ώνομάζοντο δικονομικά όνειροπολήματα.

Είνε ανεπίδεκτον άμφισβητήσεως ότι ο τούσον επαξίως από ετών κατέχων την εισαγγελικην έδραν του Άρειου Πάγου δέν λύει

Άποφυγή
επικινδύνου νεωτερισμού

μόνον, τούτον συχνά, νομικά ζητήματα σημαντικά και περίπλοκα, μετά τέχνης και εν ταυτῷ διαυγείας άμμητόν, αλλά καθορθώνει μετά τής ήρεμίας τής δικαστικής και εν τή έπιβεβλημένη έγκρατεία γλώσσης έγγράφων δικαστικῶν, έντελῶς δέ άβίαστα και ανεπιτήδευτα, να υψώνη τά ζητήματα, δι' ενός άφορισμού βραχυλογωτάτου αϋτόχημα εις ύψος φιλοσοφικόν. Οι άναγνώσται ήμων έχουσιν υπ' όψιν την γνωμοδότησιν του επί τής υποχρεώσεως του φύλακος των μεταγραφῶν να παρέχη πιστοποιητικά κυριότητος. Καταλήγων, συνιστά εις τον φύλακα των εν Άθήναις μετα-

γραφῶν, ότι επιβάλλεται αϋτῷ « ή άποφυγή **επικινδύνου νεωτερισμού** ». Άλλ' ή συμβουλή αϋτή δίδεται μόνον προς τον φύλακα εκείνον; Αϋτόν είχε μόνον υπ' όψιν όταν έγραφε ο Άνωτάτος Εισαγγελεύς; Δέν τού πιστεύομεν. Εις εύρύτατον κύκλον έπρεπε και πρέπει να μελετηθῆ ποιοι πανταχοϋ είνε οι επικινδύνου νεωτερισμοί, οι μη λαμβάνοντες υπ' όψιν τού παρελθόν, ου προΐον είνε τού παρόν, οι έχοντες υπ' όψιν τόπους, οϋτινες δέν κείνται έντός τής Έλληνικῆς επικρατείας, οι θορυβούντες ίνα εύρωσι θέσιν εκτός των σελίδων βιβλίων ουχι σπανίως ιδιοτρόπων ή και άνισορρόπων, οι εκδιάζοντες προσαρμογήν εις συνθήκας προσώπων και εις όρους πραγμάτων άλλως έμπνεομένων άκόμη και άλλως συνημολογημένων εισέτι. Ο κ. φύλαξ των μεταγραφῶν έζητήσεν άπλῶς εν κτηματολογίον, μη έχων δέ τού κτηματολογίον μένει άδιάφορος πρό των άναγκῶν των συναλλαγῶν επί τής ακινήτου κτήσεως. Άλλοι τινές ζητοϋσιν άπλούστατα π. χ. μίαν τελείαν έργατικην νομοθεσίαν εν Ελλάδι, μη έχοντες δέ ταύτην σπειροϋσιν τον σπόρον τής άναρχίας, άδιστάκτως!

Ο κ. Πρόεδρος του Εφετείου Άθηνών άνήγγειλεν υπό τύπον άπειλής εις τους δικηγόρους, ότι συνέλαβε την άπόφασιν να μη προβαΐνη

Εν ου δέονται του λοιπού εις προεκφωνήσιν και μετά τούτο εις συζήτησιν των κρατηθεισῶν υποθέσεων, αλλά να έκφωνῆ εκάστην τούτων και να συζητῆ ταύτην άμέσως. Εύρέθη δέ εις την ανάγκην, ως είπεν ο κ. Πρόεδρος, να προβῆ εις τού μέτρον τούτο, προς τιμωρίαν των δικηγόρων, οϋτινες, κατά τάς ολίγας τής προεκφωνήσεως στιγμάς, μετατρέπουσι δια των διαλόγων και των κραυγῶν των την αίθουσαν του Εφετείου εις αίθουσαν, ήτις προς πᾶν άλλο είνε επιτετραμμένον να παραβληθῆ ή προς αίθουσαν δικαστηρίου συνεδριάζοντος και δη Εφετείου. Καί όσον μέν άφορᾷ την τελευταίαν, υπό μορφήν επιτιμῆσεως, παρατήρησιν του κ. Προέδρου, ουδεις έχει να άντιπῆ τι, ως προς την άπόφασιν όμως, ήν είπεν ότι συνέλαβε, θα είχε τις να παρατηρήσῃ, ότι ουδεις άπολύτως συντρέχει λόγος να εκτίθενται προς συζήτησιν ανα πᾶσαν εβδομάδα εκατοντάδες όλοι υποθέσεων, εκ των οποίων εκ των προτέρων είνε άπολύτως βέβαιον ότι ουδέ τού τέταρτον είνε εις θέσιν να κρατήσῃ τού δικαστήριον. Όταν επομένως λάβῃ την άπόφασιν ο κ. Πρόεδρος να εκθέτῃ καθ' εβδομάδα τύσας προς συζήτησιν, όσας είνε ανθρωπίνως δυνατόν και να διανείμη μεταξύ των δικαστῶν του, τότε και τού ουχι κόσμιον, υπό τού κρατοϋν σύστημα, θέαμα τής αίθούσης θα μεταβληθῆ, και την άπειλήν του, ήτις θα δυσχεράνη τού έργον των δικηγόρων, είνε βέβαιον ότι δέν θα εύρεθῆ εις την ανάγκην να πραγματοποιήσῃ.

Αν ήθελεν υποτεθῆ ότι άμισθός τις πρόεδρος κατά την διεξαγωγήν άποδείξεων, επί σπουδαιότητας υποθέσεως

έστω, παρατείνων αϋτάς, ή και μη παρατείνων, εδέχθη και έλαβε, κατά τού έθῶς τού αναγνωρισθέν υπό ποινικῶν και πειθαρχικῶν αποφάσεων, δραχμάς π. χ. **υπερχιλίας**, όσας βεβαίως δέν έλαβον άμφότεροι οι πληρεξούσιοι δικηγόροι άμφοτέρων των διαδίκων, καθ' όλην την διαδικασία, δέν θα έδικαιοϋτο τις να ισχυρισθῆ ότι τού πράγμα έξέρχεται των όριων παντός κύκλου, ότι δέ ακολουθεΐ την εύθειαν και κτηφορικην οδόν, ήν τούσον τολμηρῶς διεχάραξαν αι αποφάσεις του Εφετείου Άθηνών και του Άρειου Πάγου;

Ηρχίσαμεν από μιᾶς υποθέσεως και κατελήξαμεν εις μίαν έρώτησιν. Άλλ' ύπολείπεται και εν συμπέρασμα: ότι ο θεσμός αϋτός των άμισθων παρέδρων πρέπει να προκαλέσῃ τέλος πάντων έντονωτέραν την προσοχήν ήμων πάντων. Διότι, ως έχει κατανησεί, περι

ουδενός άλλου πρόκειται ή περι τής έξοικονομήσεως προσώπων τινῶν—περι ών δέν πρόκειται τού γε νυν έχον— δια τής μεθόδου εκθέσεως, να πολλακίς μόνον ο Θεός δύναται να κάμη εκθέσεις, μολονότι είνε άμφίβολον αν και αϋτός ο Θεός δύναται να συναγάγη εξ αϋτων άσφαλῆ συμπεράσματα. Ούτε εν τῷ ζητήματι τούτω παίζει ρόλον ή δικαστική άφέλεια και όκηνηρία, καταλήξασαι εις ανεξάρτετον τακτικήν; Παίζει όμως ρόλον σπουδαιότατον ουχι σπανίως εκβίασις, ής τον από ήθικῆς άπόψεως χαρακτηρισμόν δέν εύρισκομεν προχείρως λέξεις να δώσωμεν άκριβῆ.

Σχεδόν δια παμφηφίας έξελέγη άντιπρόεδρος του Δικηγορικου Συλλόγου Άθηνών κατά την εκλογήν τής παρελθούσης Τετάρτης ο

Ο Αντιπρόεδρος κ. Άριστομένης Θεοδωρίδης,

άρχαιος δικαστικός, παλαιός νομικός σύμβουλος και νέος δικηγόρος. Τους όρους ύφ' οϋς άσκειται ή δικηγορία και τά δικηγορικά εν γένει συμφέροντα τά διεκρίνε μέχρις εσχάτων δια τού δικαστικου φακού. Επ' εσχάτων, συμπληρώσας ως εύνόητον τά έτη τής συντάξεως του και άποχωρήσας τής δημοσίας δικαστικής και τής άλλης του νομικου συμβούλου ύπηρεσίας, ήρξατο θέλων να επιδοθῆ και εις την δικηγορίαν. Ευχόμεθα ο δικηγορικῶς φακός με τον όποιον, κατά συνθήκην τούλάχιστον, ανέλαβε να διακρίνη τά δικηγορικά συμφέροντα, να είνε κατά τού δυνατόν διαυγής, οϋτως ώστε ουδεις να έχῃ τού δικαίωμα να υποστηρίξῃ ότι ή εκλογή του ως αντιπροέδρου του Δικηγορικου Συλλόγου έχει άρκετήν σημασίαν, άποτελοϋσα βράβευσιν τής ουδετερότητος εν τή επαγγελματικῇ πάλη.

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΟΝΤΩΣ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Εκ Κυπαρισσίας.

Ας μάς επιτρέψωσιν οι αξιότιμοι κ. κ. συντάκται τής « Δικαιοσύνης » να υποβάλωμεν αϋτοις τού εξής έρώτημα:

Πιστωτής, δικαιοϋχος άπαιτήσεως εκ δρχ. 5 περίπου χιλιάδων κατά τού Δήμου Κυπαρισσίας, επέβαλε νομίμως κατάσχεσιν επί τού πεμπτημορίου των εσόδων του Δήμου εις χείρας του Ταμία Τριφυλίας Α. εκπληροϋντος χρέη δημοτικου εισπράκτορος, ως τρίτου. Η κατάσχεσις, συν τή άπαιτήσῃ, μετά μακρόν διαδικασίαν επεκυρώθη τέλος δι' όριστικής τελεσιδίκου και άμετακλήτου δικαστικής αποφάσεως, όρισάσης τού άποδοτέον εκ τού πεμπτημορίου ποσόν δρχ. 850 προς τον κατασχόντα πιστωτήν. Κατά την διάρκειαν τής δικῆς αντικατεστάθη ο τρίτος, δημοτικός εισπράκτωρ, Ταμίας Τριφυλίας Α. υπό τού διορισθέντος τακτικου εισπράκτορος Β., προς όν δια πρωτοκόλλου ο τώως εκπληρωῶν χρέη τούτου εισπράκτορος ταμίας παρέδωκε μεταξύ άλλων χρημάτων του δημοτικου ταμείου ρητῶς ως κατεσχημένον εκ τού πεμπτημορίου ποσόν δρχ. 850 υπό τού κατασχόντος όνομαστῆ πιστωτου μετά πάντων των δικηγόρων τής κατάσχεσεως. Ο διορισθείς δέ δημοτικός εισπράκτωρ Β. παρέλαβε ρητῶς και ειδικῶς τού κατεσχημένον ποσόν τούτο δια τού αϋτου πρωτοκόλλου συνυπογράφας ως παραλήπτης τούτου. Πρὸ τού όριστικου όμως πέρατος τής δικῆς ο εισπράκτωρ οϋτος Β. άπελύθη και δια πρωτοκόλλου παρέδωκεν εις τον διάδοχόν του Γ. εξ όλου τού δημοτικου ταμείου χρηματικῶν ποσόν δρχ. μόνον 400, ουδέ λεπτόν δέ εκ τού παραληφθέντος ρητῶς και κατηγορηματικῶς υπ' αϋτου κατεσχημένου πεμπτημορίου τού άποδοτέου τῷ κατασχόντι. Προκειμένου να εκτελέσῃ την όριστικήν και άμετακλήτην άπόφασιν ο κατασχών άπετάθη προς τον διατελοϋντα νυν δημοτ. εισπράκτορα Γ. δια τού κατεσχεθέν ποσόν. Οϋτος τον εβεβαίωσε, ότι τούτουτον ποσόν δέν παρέλαβεν, ουτε δικόγραφα κατα-

σχέσεως, ὅπερ καὶ ἀληθές. Ὁ δυστυχὴς κατασχὼν πιστωτὴς προέβη εἰς κοινοποίησιν τῆς ἀποφάσεως μετ' ἐπιταγῆς πρὸς ἕκαστον τῶν διατελεσάντων ἀπὸ τῆς κατασχέσεως μέχρι τοῦδε εἰσπρακτόρων μετὰ τῶν προσηκουσῶν βεβαιώσεων τῆς τελεσιδικίας τῆς ἀποφάσεως. Οὕτω παρὰ μὲν τοῦ Α. ἐβεβαιώθη ἐκ τῆς ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ τῆς ἐπιταγῆς ἰδιοχειροῦ σημειώσεώς του, ὅτι τὸ κατεσχήμενον πεμπτημῶριον μετὰ τῶν ἐγγράφων τῆς κατασχέσεως παρέδωκε πρὸς τὸν διάδοχόν του Β. ὠρισμένως, ὅπερ καὶ ἀληθές, παρὰ δὲ τοῦ Β. ἐπίσης διὰ σημειώσεως αὐτοῦ ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ, ὅτι δὲν παρέλαβε καὶ δὲν ἔχει εἰς χεῖράς του τὸ κατεσχήμενον ποσόν, ὅπερ ψευδές, ἀρνηθεὶς ἐντελῶς τὴν ἀπόδοσιν, παρὰ δὲ τοῦ νῦν Γ. ἐβεβαιώθη δι' ὁμοίας σημειώσεως, ὅτι δὲν παρέλαβε κατεσχήμενον ποσόν πεμπτημῶριον καὶ δὲν ἔχει τοιοῦτον, ὅπερ καὶ ἀληθές. Ὁ ρηθεὶς δὲ Β. εἰσπράκτωρ προέβη καὶ εἰς ἀνακοπὴν κατὰ τῆς ἐπιταγῆς, κατὰ τοῦ πιστωτοῦ, ἰσχυριζόμενος ὅτι οὐτε παρέλαβε παρὰ τοῦ παραδόντος προκατόχου τοῦ Ταμῖα Α. οὔτε διακατέχει τὴν φυλάττει τὸ ζητούμενον ποσόν καὶ πᾶν ὅ, τι παρέλαβε παρέδωκεν εἰς τὸν διάδοχόν του Γ., ὅπερ ψευδές, ὡς εἴρηται.

Πεισθεὶς ἐντεῦθεν ὁ δικαιοῦχος, ἀτυχὴς πιστωτὴς, ὅτι ὁ Β. δημοτικὸς εἰσπράκτωρ κατεχράσθη πρὸς ἴδιον ὄφελος τὸ παρὰ τούτῳ μεσεγγυηθὲν καὶ διαπιστευθὲν ὑπὸ τὴν ιδιότητά του χρηματικὸν ποσόν, προέβη εἰς καταγγελίαν τοῦ εἰσπράκτορος Β. πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐνταῦθα Πλημμελειοδικῶν κατὰ τοῦ Β. δημοτ. εἰσπράκτορος, καθὼς ἐθεώρει πᾶν εὐλόγως καὶ βασίμως, ὅτι ἡ ἐπίμορος καὶ ψευδὴς ἀρνησις αὐτοῦ πρὸς ἀπόδοσιν τοῦ ὀφειλομένου κατεσχήμενου ποσοῦ ἀποτελεῖ προφανῆ κατήχησιν καὶ ἀξιοποιοῦν πρᾶξιν τοῦ οὕτω ἀποστεροῦντος αὐτὸν τὸ ἀποδοτέον θεματοφύλακος ἢ μεσεγγυούχου δημοτικῶ εἰσπράκτορος Β, (ὅστις κατ' οὐδένα τρόπον ἐδικαιοῦτο νὰ μεταχειρισθῆ τοῦτο εἰς ἄλλας χρεῖας αὐτοῦ μηδὲ τῆς διαχειρίσεως τοῦ δημοτ. ταμείου), καὶ καθὼς εἶχεν ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, 1) τὰ ἀρθρ. 385 καὶ 389 § 4 περὶ ὑπεξαίρεσεως, 2) ἰδίᾳ τὰ ἀρθρ. 394 περὶ ἰδιοποιήσεως, 3) τὰ ἀρθρ. 482 καὶ 484 περὶ ἀπιστίας, 4) τὸ ἀρθρ. 171 περὶ ὑφαίρεσεως κατεσχήμενων, καὶ τέλος 5) τὸ ἀρθρ. 487 περὶ παραβάσεως καθηκόντων πρὸς ἴδιαν ὠφέλειαν ἢ πρὸς βλάβην ἰδιώτου κλπ. ἐν συνδυασμῷ τούτων πρὸς τὸ ἀρθρ. 493 τοῦ αὐτοῦ ποιν. νόμου, ἅτινα τιμωροῦσι τὴν ἀδικον πρᾶξιν τοῦ Β. δημοτ. εἰσπράκτορος ὡς τὰ μάλα ἀξιοποιοῦν, καὶ εἰς ὧν ἐν τοῦλάχιστον οἰονδήποτε δύναται νὰ ὑπαχθῆ ἡ καταγγελλθεῖσα πρᾶξις εἴτε προσηκόντως καὶ ἀκριβῶς εἴτε καὶ ἐπιεικῶς χαρακτηριζομένη.

Ὁ πρὸς ὃν ἡ ἐγγείριστις τότε κ. Εἰσαγγελεὺς ἐπεμψεν ὀρθῶς τὴν μήνυσιν εἰς τὴν ἀνάκρισιν, χαρακτηρίσας τὴν πρᾶξιν ἐπίσης ὀρθῶς ὡς ἰδιοποίησιν ἢ ὡς ὑπεξαίρεσιν ἀξιοποιοῦν μετὰ παραγγελίας πρὸς ἐξέτασιν. Μετὰ τὸ πέρας δὲ τῆς ἀνακρίσεως ταύτης, περιτράνωσ ἀπεδείχθη διὰ τῶν ἐπισήμων πρωτοκόλλων καὶ λοιπῶν ἐγγράφων καὶ τῆς ἐκ περισσοῦ ἐξετάσεως μαρτύρων, ὅτι ὁ καταγγελλθεὶς εἰσπράκτωρ τὸ μεσεγγυημένον παρ' ἐαυτῷ χρηματικὸν ποσὸν δὲν παρέδωκεν οὔτε εἰς ἀρμοδίαν ἀρχὴν οὔτε εἰς τὸν δικαιοῦχον, ἀλλὰ προφανέστατα ἐσφετερίσθη καὶ κατεβρόχθισεν. Ἄλλ' ὁ ἐνταῦθα νῦν κ. Εἰσαγγελεὺς διὰ προτάσεώς του πρὸς τὸ συμβούλιον ἐθεώρησεν, ὅτι ἡ τοιαύτη πρᾶξις εἶνε ἀπλῶς ἀντικείμενον πολιτικῆς διαφορᾶς καὶ οὐδὲν εὕρισκε στοιχεῖον ἀξιοποιοῦν καὶ προέτεινε τὴν ἀθώωσιν τοῦ κατηγορουμένου. Τὸ Συμβούλιον ὁμῶς τῶν ἐνταῦθα Πλημμελειοδικῶν, σῶζον τὸν ἀνέδην καταπατηθέντα νόμον καὶ τὸ δίκαιον καὶ πᾶν ἐπιεικῶς κρίνον, ὅπως δὴποτε ἐχαρακτήρισεν τὴν καταγγελλθεῖσαν πρᾶξιν ὡς ὑφαίρεσιν κατεσχήμενου ἀξιοποιοῦν καὶ παρέπεμψε τὸν κατηγορούμενον Β. εἰσπράκτορα εἰς τὸ Πλημμελειοδικεῖον.

Ὁ κατηγορούμενος ὁμῶς δὲν ἠρέσθη εἰς τὴν ἐπιεικῆ κρίσιν τοῦ Συμβουλίου τῶν Πλημμελειοδικῶν καὶ θρασέως ἀνέκοψε τὸ βούλευμα. Εἰδὼς δὲ ὁ ἐγκαλέσας καὶ πολιτικῶς ἐνάγων τὴν γενομένην ἀνακοπὴν προέβη καὶ οὗτος συνάμα ἐμπροθέσμως εἰς ἀνακοπὴν κατὰ τοῦ βουλευμάτος ἐπιζητήσας τὸν προσήκοντα χαρακτηρισμὸν τῆς πράξεως καὶ τὴν παραπομπὴν τοῦ κατηγορουμένου εἰς τὸ ἀρμοδίον Κακουργιοδικεῖον ἐπὶ ἰδιοποιήσεϊ ἢ ὑπεξαίρεσει δραχ. ὑπεροκτακοσίων, ἄλλως τὴν ἐπικύρωσιν τοῦ βουλευμάτος τῶν Πλημμελειοδικῶν.

Ἄλλὰ παραδόξως τὸ συμβούλιον τῶν Ἐφετῶν ἠσπᾶσθη τὴν πρότασιν τοῦ ἐνταῦθα κ. Εἰσαγγελέως καὶ δεχθὲν τὴν ἀνακοπὴν τοῦ κατηγορουμένου ἀπήλαξε τοῦτον πάσης κατηγορίας, ἀπέριψε δὲ τὴν ἀνακλιπὴν τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος.

Ἐρωτῶμεν ἤδη:—Εἶνε ἢ δὲν εἶνε ἀξιοποιοῦν ἢ ρηθεῖσα πρᾶξις τοῦ δημοτικοῦ ὑπαλλήλου, τοῦ οὕτω ἀπταιστώ κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῶν Σ. Ἐφετῶν ὀκτανίσαντος τὸ παρ' αὐτῷ ὡς δημοτ. Εἰσπράκτορι κατατεθὲν μεσεγγυημένον χρηματικὸν ποσόν;

Διατόρως αἱ ρηθεῖσαι διατάξεις τοῦ Ποιν. Νόμου διαμαρτυρούμενοι κραυγάζουσιν, ὅτι εἶνε ἀξιοποιοῦν καὶ τιμωρητέα εἴτε ὡς ἰδιοποιήσας εἴτε ὡς ὑπεξαίρεσιν εἴτε ὡς ἀπλή ὑφαίρεσιν κατεσχήμενου, εἴτε τοῦλάχιστον ὡς παράβασις καθηκόντων τοῦ εἰσπρακτορος ἐπὶ ἰδιοτελείᾳ αὐτοῦ καὶ πρὸς βλάβην τοῦ Δήμου ἢ τοῦ ἰδιώτου καὶ παθόντος. Δηλονότι ὁ Ποιν. Νόμος ἐπὶ τοιαύτης περιστάσεως ἔχει πολλὰς πύλας, εἰς ἃς ὄφειλε νὰ εἰσέλθῃ ὁ ἐνοχος τῆς καταχρήσεως χρημάτων τοῦ Δήμου ἀποδοτέων εἰς τὸν πιστωτὴν αὐτοῦ πρὸς πληρωμὴν χρέους τοῦ Δήμου, ἔστω ἐν μέλει, καὶ οὐδαμῶς μένει ἀπαθής, οὐδὲ κλείει τὰς πύλας αὐτοῦ πρὸς τοὺς παραβάτας τῶν διατάξεων αὐτοῦ, εἰμὴ ἀφοῦ τοὺς περιλάβῃ ἐντὸς αὐτῶν ἢ διὰ ταύτης ἢ δι' ἐκείνης ἢ δι' ἐτέρας.

Ἐνδεχόμενον νὰ πλανᾶται ὁ δυστυχὴς παθὼν πολιτικῶς ἐνάγων. Ἄλλ' ἂν οὗτος εὕρισκται ἐν πλάνῃ, καὶ τὸ βούλευμα τῶν Ἐφετῶν ἦνε ἐν τῇ ἀληθείᾳ καὶ ἀκριβεῖα, τότε ἂς μὴ ματαιοπονωσιν οἱ εἰσπράκτορες ἢ ταμίαι τοῦ Κράτους ἢ τῶν Δήμων ἢ ἀποδιδωσὶν ἀρμοδίως τὰ εἰς αὐτοὺς ἐμπειπιστευμένα χρήματα, ἀλλὰ κρειττόνας δι' ἐαυτοὺς σκεπτόμενοι, συνωδᾷ τῷ ρηθέντι δικαστικῷ βουλευματι, ἃς κρατῶσι ταῦτα πρὸς ἴδιον πλουτισμὸν. Οὕτω δὲ αἱ πολιτεῖαι, τὰ κράτη καὶ οἱ Δήμοι ἃς κοπανίζουσιν ὕδωρ καὶ ἀέρα, καὶ ἃς σεμνύνονται ἐπὶ τῇ ἀχρηματίᾳ αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῇ οἰκτρᾷ ἀποσυνθέσει τῶν ἐν τῷ ἀνορθωτικῷ τῶν ἔργῳ.

Ὁ πενόμενος πολιτικῶς ἐνάγων δὲν δύναται ἐξ ἐνδείας νὰ ἀναβῆ τὴν κλίμακα τοῦ Ἀρείου Πάγου, δυσανάβατον πάντως καὶ εἰς τοὺς ἐν κρείττονι αὐτοῦ οικονομικῇ κκαστάσει εὕρισκομένους, πρὸς ἀναίρεσιν τοῦ βουλευμάτος τῶν Ἐφετῶν.

Ἄς ἐμβλέψῃ ὁμῶς τὸ Ἀνώτατον Δικαστικὸν Συμβούλιον εἰς τὴν διαχείρισιν τῆς δικαιοσύνης, εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν νόμων αὐτῆς, καὶ εἰς τὴν ποιότητα ἐν γένει τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων, ἵνα ἐπιτύχῃ τὴν ζητούμενην ἀνορθωσιν τῆς πολιτείας καὶ τῆς δικαιοσύνης ἰδίᾳ καὶ εὕρη τοὺς προσήκοντας αὐτῇ λειτουργούς.

Παρακαλοῦμεν, ἐπὶ τούτοις, τοὺς ἀξιοτίμους κ. κ. συντάκτας τῆς «Δικαιοσύνης», ὅπως εὐαρεστηθῶσι νὰ μᾶς φωτίσωσι διὰ τῆς ἐγκυρωτέρας γνώμης αὐτῶν, ἂν ὀρθοφρονόμεν ἢ πλανώμεθα ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος τούτου.

Εἰς συνδρομητῆς τῆς «Δικαιοσύνης»
Σ. Α. Οὔτε ἐγκυρον βέβαια, οὔτε ἐγκυρωτέραν μάλιστα γνώμην δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν, ἐφ' ὅσον ἀγνοοῦμεν λεπτομερῶς καὶ ἀκριβῶς τὰ πραγματικὰ γεγονότα, ἐφ' ὧν πάντοτε ἀνθρωπίνως νοεῖται πλάνη τοῦ κ. συνδρομητοῦ μας, ἐφ' ὅσον δὲ δὲν ἔχομεν τὰ ἐπικρινόμενα δικαστικὰ ἔγγραφα. Ἐὰν ὁμῶς τὰ πράγματα ἔλωσιν ὡς θέτει αὐτὰ ὁ συνδρομητῆς μας—δικηγόρος—τὸ πρᾶγμα βέβαια

προκαλεῖ κατάπληξιν, ὥστε νομίζομεν, ὅτι ἐπιβλητικῶς ἢ ἀνωτέρω διατριβῇ ἀπαιτεῖ τὴν ἐπέμβασιν τοῦ κ. Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ "ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ,"

Θετικῶ, Ἄργος.—Ὁ τύπος τῆς συναλλαγματικῆς ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ νέου Νόμου ἐν ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 163 φύλλον ἡμῶν ἐξάγεται ἀκοπώτατα ἐξ αὐτοῦ τούτου τοῦ νόμου διὰ τὸ ὅποιον καθιεροῦται ἡ ἀρχή, ὅτι μεταξὺ τῶν στοιχείων τῆς συναλλαγματικῆς δὲν καταλέγεται πλέον ἢ πρόβλεψις οὐδ' ἡ μεταφορὰ χρημάτων ἀπὸ τόπου εἰς τόπον. Ἐπὶ τῇ βάσει τούτων, συναλλαγματικῆς, πληροῦσα τοὺς ὅρους τοῦ νέου νόμου, δύναται νὰ ἔχῃ ὡς ἐξῆς: Ἐν Ἄργει. Συναλλαγματικῆς δραχ.

Μετὰ ἀπὸ σήμερον πληρῶσατε εἰς Ἄργος (ἢ ἄλλαχοῦ) καὶ εἰς ἴδιαν μου διαταγὴν (ἢ εἰς τὴν διαταγὴν τούτου ἢ ἐκείνου), τὴν ἀνω ποσότητα τῶν δραχμῶν

Πρὸς τὸν

Εἰς Ἄργος (ἢ ἄλλαχοῦ).

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Γνώμη προσωπική.

Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν ἐπιφύλασσω τὴν προσωπικὴν μου γνώμην ἐν τῇ συντάξει τῆς «Δικαιοσύνης». Καὶ θὰ ἦτο βέβαια ἀσυγγνώστως ἀλλοπρόσαλλον, εἰς βάρος μου, ἂν ὑπετίθετο ὅτι ὅσα ἐγράφην εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον προήρχοντο ἐκ τῆς συνεργασίας μου.

Συζητούμενης τῆς προτάσεως τοῦ κ. Φιλαρέτου ὑπεστήριξα τὸ παραδεκτὸν τῆς κατ' οὐσίαν συζήτησεώς τῆς διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους: α') Διότι ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ νόμου περὶ Δικηγορικῶν Συλλόγων, «εἰς τὰ ἔργα τοῦ Συλλόγου ὑπάγεται ἡ ὑποβολὴ προτάσεων καὶ γνώμων, ἀφορωσῶν εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς νομοθεσίας καὶ τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῆς», συνάγεται ἀριδῶπως, ὅτι οἱ Δικηγορικοὶ Σύλλογοι δικαιοῦνται ν' ἀποφαινῶνται περὶ τῆς ἐρμηνείας καὶ ἐφαρμογῆς παντὸς νόμου, ἐπομένως καὶ τῶν Συνταγματικῶν διατάξεων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ τοῦ ἀρθρου 107 τοῦ Συντάγματος. Ἐὰν δὲ γείνη δεκτὸν ὅτι ἡ Ἐθνοσυνέλευσις καλεῖται οὐχὶ κατὰ πιστὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἀρθρου 107 τοῦ Συντάγματος, ὅτε βεβαίως δὲν εἶνε δυνατόν νὰ θεωρηθῆ ὡς Ἄναθεωρητικῆ, οὐδὲν ἄλλο ἀποφαίνεται ὁ Σύλλογος ἢ ὅτι δὲν ἐφηροδόσθη ἢ ῥηθεῖσα Συνταγματικῆ διατάξις.

β') Λαμβανόμενον ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸ ρηθὲν δικαίωμα τῶν Δικηγορικῶν Συλλόγων πρὸς οὐδεμίαν ἄλλην ἀρχὴν τοῦ Κράτους ἐνεπιστεῦθη, προδήλον εἶνε ὅτι οἱ Δικηγορικοὶ Σύλλογοι ἐτάχθησαν ὑπὸ τῆς Πολιτείας ὑπὲρ πάσης τὰς ἄλλας ἀρχὰς καὶ εἰς θέσιν σχεδὸν παράλληλον πρὸς τὰ δύο μέρη τῆς Νομοθετικῆς ἐξουσίας. Τὸ δικαίωμα εἶνε τῆς αὐτῆς ἐκτάσεως καὶ τοῦ αὐτοῦ εἶδους πρὸς τὸ δικαίωμα τοῦ Βασιλέως καὶ τὸ δικαίωμα τῆς Βουλῆς εἰς τὸ προτείνειν νόμους. Ἡ διαφορὰ ὑπάρχει μόνον ὡς πρὸς τὰς ἀπαιτουμένας ἐνεργείας, ἵνα ἡ πρότασις γένηται νόμος, διότι τὸ ψήφισμα τῆς Βουλῆς πρέπει νὰ κυρωθῆ ὑπὸ τοῦ Βασιλέως καὶ νὰ δημοσιευθῆ ὑπὸ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἐνῶ τὸ ψήφισμα τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου πρέπει νὰ ψηφισθῆ καὶ ὑπὸ τῆς Βουλῆς. Τούτων οὕτως ἐγόντων καὶ ὁμοίου ὄντος τοῦ δικαίωματος τῶν Συλλόγων καὶ τῆς Βουλῆς, λαμβανόμενον δὲ ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐν τῇ Βουλῇ ὡμολογήθη, ὑπὸ μὲν τοῦ κ. Θεοδοῦ γενικῶς ὅτι ἡ Ἐθνοσυνέλευσις ἐκλήθη εἰς τὴν ἐπιτελεστέα, ὑπὸ δὲ τοῦ κ. Ῥάλλη εἰδικότερον καὶ νομικότερον ὅτι ἐκλήθη κατ' ἀρχὰς δικαίου, ἐκ τοῦ ὑπάτου νόμου τοῦ συμφέροντος τῆς Χώρας καὶ ἐκ τοῦ ἀλύτου δικαίου τῆς Ἐθνικῆς Κυριαρχίας, ἔχει ἀρμοδιότητα καὶ ὁ Σύλλογος κατὰ τὰς αὐτὰς ἀρχὰς δικαίου, κατ' ἀναλογίαν τῆς ὁμοιότητος τῶν δικαιωμάτων του, ν' ἀποφανθῆ περὶ τῶν συνεπειῶν τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἀρχῶν τούτων δικαίου.

γ') Ὁ ἀπέτελε «νομικὸν σχολαστικισμόν» ἀνάξιον θετικῶς σκεπτομένων νομικῶν, καθ' ὅν χρόνον ὑπὸ πάντων ὁμολογεῖται ὅτι εὕρισκόμεθα ἐν Ἐπαναστάσει καὶ ὅλον τὸ ἔθνος καλεῖται νὰ μεριμνήσῃ καὶ ἐργασθῆ πρὸς ἀνασῆτασιν τῆς Πολιτείας, οἱ Δικηγορικοὶ Σύλλογοι νὰ χρηρῶσιν ἐαυτοὺς εἰς ἀπαγόρευσιν, διότι ἔστω τὸ φρασσεῖον ἐκεῖνο τοῦ νόμου δὲν ἀναγράφει εὐκρινῆ τὴν ἀρμοδιότητά των.

δ') Ἐκ τῆς περὶ ἀπαρδέκτου γνώμης τοῦ Συλλόγου παρέπεται ἀναποφεύκτως ἐκφρασις μομφῆς κατὰ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, διότι διὰ τοῦ πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης ἐγγράφου του προέτεινε τὴν ἀναθεώρησιν διατάξεων τοῦ Συντάγματος καὶ μάλιστα θεμελιωδῶν (ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν συγγραμμάτων τῶν ἀοιδίμων Σαριπόλου καὶ Φλογαίτου, ὧν τὰς σχετικὰς Περιτοπὰς ἀνεγγων) ὥστε ἐχαρακτήρισεν τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν Συντακτικῆν, ἀφοῦ τοιοῦτων διατάξεων προέτεινε τὴν ἀναθεώρησιν.

Ἐὰν ἔχει ὑπ' ὄψιν ἐκ τοῦ προηγούμενου φύλλου τῆς «Δικαιοσύνης» ὁ καλῆς πίστεως ἀναγνώστης, οἱ κ. κ. Ἐδδῶν καὶ Δημητρακόπουλος περιωρίσθησαν ν' ἀπαντήσουν ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς ἰσχυρισμούς ἐμοῦ.

Ὁ ἀμφιβάλλων ἂς παραβάλλῃ τὰ ἀνωτέρω συνοπτικῶς ἐκτιθέμενα πρὸς τὰς εὐρείας—σχεδὸν ἐπὶ λέξει—δημοσιευθείσας περιλήψεις τῶν λόγων των. Ἐξήγησα τὸν λόγον, ὅπως ἀναπαυαντήσω, ἀλλ' ἡ Συνέλευσις εἴχε ὤριστη! Καὶ θ' ἀναπαύηται πρὸς τὸν κ. Ἐδδῶν: Ποῖαν κύρωσιν ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ Βασιλέως νὰ προτείνῃ διὰ τῶν Ὑπουργῶν νόμους; Ποῖαν κύρωσιν ἔχει τὸ αὐτὸ δικαίωμα βουλευτοῦ; Καὶ θὰ ἰρώτων αὐτὸν: Ἄφου κατὰ τὴν ὄντως ὀρθὴν γνώμην του ἡ Βουλὴ «δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ προκαλέσῃ τὴν σύγκλησιν Συντακτικῆς Συνελεύσεως», ἐὰν ἡ Βουλὴ προκαλέσῃ τὴν σύγκλησιν δῆθεν Ἄναθεωρητικῆς Βουλῆς, παρὰ τὸ ἀρθρον 107 τοῦ Συντάγματος, διατὶ δὲν ἔχει ἀρμοδιότητα ὁ Σύλλογος ν' ἀποφανθῆ περὶ τούτου, ἀφοῦ δικαιοῦται ν' ἀποφαίνεται περὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν νόμων; Ὅσον ἀφορᾷ τὰς θεμελιώδεις καὶ μὴ θεμελιώδεις διατάξεις τοῦ Συντάγματος, ὁ κ. Ἐδδῶν δὲν ἀποδέχεται τὰ διδασκόμενα ὑπὸ τοῦ Σαριπόλου καὶ Φλογαίτου, ὧν τὰς γνώμας πιστεύω νὰ μοι ἐπιτραπῆ ὅπως θεωρήσω ἐγκυρωτέρας. Περὶ τοῦ ὅτι δὲ τὸ δικαίωμα τῶν Δικηγορικῶν Συλλόγων δὲν εἶνε εἶνε τὸ δικαίωμα τοῦ ἀναφερέσθαι ἀπὴντήσεν ἐπαρκέστατα ὁ κ. Δημητρακόπουλος.

Ἄλλὰ θ' ἀπῆντων καὶ πρὸς τὸν δεύτερον τοῦτον: Αἱ συνταγματικαὶ διατάξεις δὲν ἐφαρμόζονται ὑπὸ τῶν δικαστηρίων; Καὶ ἂν ὑποτεθῆ ὅτι ἡ Ἄναθεωρητικὴ Βουλὴ καλεῖται παρὰ τὸ ἀρθρον 107 τοῦ Συντάγματος, αἱ διατάξεις αἱ τεθησόμεναι ὑπὸ τῆς τοιαύτης Βουλῆς, κρινόμεναι ὑπὸ τῶν δικαστηρίων, διατὶ θὰ θεωρηθῶσιν ἐγκυροὶ καὶ ὑποχρεωτικοί; Ἄλλ' ἐρωτῶ τὴν «Δικαιοσύνην» καὶ πάντας τοὺς ἀκούσαντας, εἶπεν ἢ δὲν εἶπεν ὁ κ. Δημητρακόπουλος, ὅτι τὴν γνώμην του συνάγει «ἐκ φράσεως ἣν δὲν περιέχει ὁ νόμος ἐξ ἀτεχνίας», ἀλλὰ τὴν ὁποῖαν ἔπρεπε νὰ περιέχῃ; !!!

Ἐστράτιος Κουλουμβάνης

Ἄρθρ. 10990

Ἄποδεικτικόν

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν δεκάτην ὀγδόην (18ην) τοῦ μηνὸς Μαρτίου τοῦ 1910 ἐνεακοσιοστοῦ δε' αὐτοῦ ἔτους ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν 6ην Μ. Μ. ὁ ὑποφαινόμενος δικαστικὸς κλητῆρ τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν Γρηγόριος Ζυγοῦρης τῆ ἐγγράφου παραγγελία τοῦ δικηγόρου κ. Γεωργ. Νούτσου πληρεξουσίου τοῦ Νικολάου Γ. Λάση κατοικοῦ Ἀθηνῶν, μετέβη καὶ ἐπέδωκα πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν ὁ δὲ τὸν Βασιλεῖον Γεννηματῆν, κάτοικον Ἀθηνῶν, ἡδῆ δὲ ἀγνώστου διαμονῆς τὴν ἀπὸ 13 Μαρτίου 1910 ἀγωγὴν τοῦ πρώτου κατὰ τοῦ δευτέρου ἀπευθυνόμενης ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου τοῦ Β' Εἰρηνοδικείου Βορείου πλευρᾶς Ἀθηνῶν δι' ἧς καὶ διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ἀναφερομένους λόγους καλεῖ τὸν ἀντίδικον εἰς συζήτησιν τῆς ἀγωγῆς του καὶ ἐξαιτεῖται νὰ γείνη δεκτὴ ἡ ἀγωγὴ του, νὰ διαταχθῆ ἡ διὰ βίας ἐξουσις τοῦ ἀντίδικου ὡς καὶ παντὸς τρίτου ἔκλοντος ἐξ αὐτοῦ δικαίωματα ἐκ τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ του ἀναφερομένου οἰκοπέδου του διὰ προσωρινῆς ἐκτελεστῆς ἀποφάσεως καὶ νὰ καταδικασθῆ ὁ ἀντίδικος εἰς τὰ ἐξόδα καὶ τέλη μετὰ τῆς παρὰ πόδας πράξεως τοῦ κ. Εἰρηνοδίκου δι' ἧς ὀρίζει διάκρισιν τῆς ἀγωγῆς του τὴν 23 Μαρτίου 1910 ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 9ην Π. Μ. τόπον τὸ Εἰρηνοδικεῖον κατὰ στήμα πρὸς γνῶσιν του. Καὶ εἰς ἔνδειξιν.

Ὁ Λαδῶν Ὁ Δικ. Κλητῆρ
Α. Σπυλιῶδης Γρηγ. Ζυγοῦρης

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ἸΩΑΝ. Κ. ΣΗΜΑΝΤΗΡΑ

Ὁ ΧΡΟΝΟΣ ΤΗΣ ΠΡΟΤΑΣΕΩΣ

ΕΝ Τῇ ΠΟΛΙΤΙΚῇ ΔΙΚΗ,

Τεύχος ἐκ σελ. 110.—Τιμᾶται δραχ. 3.

ΜΙΧΑΗΛ Γ. ΔΙΒΑΔΑ

ΠΕΡΙ ΑΝΤΑΓΩΓΗΣ

ΚΑΤΑ ΤΟ ΡΩΜ. ΔΙΚΑΙΟΝ

Ἀνατύπωσις ἐκ τοῦ πανηγυρικοῦ τεύχους τοῦ Καθηγητοῦ Κ. Κόντου.

ΠΑΝΑΓ. Μ. ΜΕΛΕΤΟΠΟΥΛΟΥ

Πρωτοδίκου

Ἡ ΠΑΡ' ἩΜΙΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

ΕΝ ΣΧΕΣΕΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗΝ ΠΡΟΟΔΟΝ

ΔΙΑΛΕΞΙΣ

Ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Συλλόγου «Παργασσοῦ».

Τεύχος ἐκ σελίδων 32.

ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ Β. ΑΚΥΛΑ

Πρωτοδίκου

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ

Τόμος Α' ἐκ σελ. 575

Τιμᾶται δραχ. 10.

Τύποις Π. Α. Πετράκου